SAX ROHMER

REGELE OPIULUI

COLECTIA AVENTURA

SAX ROHMER

REGELE OPIULUI

COLECTiA AVENTURA

Repovestire de Christine Vince și Antony E. Benson

1. MONTE IRVIN ESTE INFORMAT

Consilierul ministerial Monte Irvin se plimba agitat prin salonul somptuoasei sale locuințe din Princes Gate, sub privirile mirate ale unui pechinez minuscul și tare urît.

Voinic, dar nu gras, bine făcut, omul acesta de vreo 45 de ani avea o înfățișare ostășească, deși nu fusese niciodată militar. Felul lui de a zîmbi complice, cu pleoapele lăsate, trădau omul de afaceri bine situat și mulțumit. Lumea bună a Londrei știa că viața sa de pînă acum fusese un lanț neîntrerupt de bucurii, în afara căsătoriei, cu totul nefericită. Vesel do obicei, ceva intervenise însă în ultimul timp, pentru că prietenii observaseră la el o tristețe nemărturisită și o sete nepotolită decît cu greu, seară de seară, la barul clubului. Fără îndoială, îl munceau gînduri triste.

Deodată, pechinezul porni să latre cu furie.

— Taci ! țipă Irvin.

Cățelușul fugi la ușă și începu să adulmece. De dincolo se auzeau murmure. După ce șovăi puțin, Irvin străbătu salonul și deschise ușa. în hol, Hinks, valetul său, într-o poziție reverențioasă, discuta cu o blondă subțirică. Era doctorița Margaret Halley, simpatica prietenă a soției sale. Involuntar, consilierul aprecie, cu ochi de cunoscător, ținuta semeață a tinerei, Înzestrată cu piept provocator și pulpe bine croite. Se apropie de ea zîmbind și spuse :

— Bună seara, domnișoară doctor. Sigur, o căutați pe Rita. Poftiți în salon ; dar, poate v-a spus Hinks, nu este acasă...

Chipul tinerei, de obicei oglindă a sănătăţii, părea acum suferind, îngrijorat şi palid.

___Da, răspunse ea, nădăjduiam s-o găsesc încă acasă. Ezită cîteva clipe, apoi continuă : Spuneţi-i Ritei că n-am putut veni mai devreme, cînd m-a chemat... îmi pare rău... Brusc, zîmbi forţat, spuse la revedere şi se îndreptă cu paşi mici şi iuţi spre ieşire. Curînd se auzi de afară urletul unui automobil ambalat la maximum. Doctoriţa demarase în trombă.

Monte Irvin se reîntoarse mai îngîndurat în saion. In clipa aceea sună telefonul. Sări ca ars ; era telefonul mult aşteptat. Se apropie de măsuţă şi ridică receptorul. O voce dogită, de fumător învederat, bubui să-i spargă timpanul :

— Domnule consilier, Brisley de la „Biroul de detectivi Spinker", face raportul...

— Spune Brisley !

— Doamna a intrat în locuinţa baronetului Lucien Pynes, în Aibemark Street. După douăzeci de minute au plecat împreună. Au dat colţul lui Old Bond Street. Acolo s-au întîlnit cu Quemln Gray. S-au dus apoi la locuinţa lui Kazmah, tălmăcitorul de vise, care locuieşte în imediata apropiere. Au intrat. După şapte minute Gray a reapărut singur. Părea agitat. A făcut semn unui taxi, dar şoferul n-a vrut să oprească...

Monte Irvin devenea tot mai încordat. Frazele rostite monoton, telegrafic, lăsau să se ghicească că la celălalt cap al firului vorbitorul citea dintr-un carnet de notiţe.

— Colegul Giimn a preluat urmărirea — continuă informatorul pe acelaşi ton. Gray a luat un taxi şi s-a dus în Aibemark Street, la locuinţa lui Pynes, a urcat în fugă scara şi a lipsit vreo cinci minute. Da reîntoarcere era palid şi agitat. A plătit şoferului si a pornit-o pe jos. A intrat în restaurantul „Princes". S-a întîlnit cu o persoană necunoscută, cu care stă şi acum de vorbă...

— Şi doamna ?

— Cred că dînsa şi Pynes sînt şi acum în locuinţa lui Kazmah.

— Cum ? Irvin îşi consultă cronometrul. Bine, dar este trecut de opt şi s-a întunecat !

— Nu ştiu. E linişte. Uşa este încuiată. Am bătut, dar nu mi-a răspuns nimeni.

— Trebuie să mai fie o ieşire !

— Nu, domnule Irvin. Nu cred, am controlat.

Monte Irvin devenise pămîntiu la faţă.

— Aşteaptă-mă la Piccadilly, colţ cu Old Bond Street. Nu mai lăsă pe celălalt să vorbească şi puse pe furcă receptorul. Aşadar, e Pynes, murmură el mişcînd din cap.

2. KAZMAH

Cam cu vreo două ore înainte ca Monte Irvin să aibă convorbirea telefonică pe care am relatat-o, Quentin Gray ieşea dintr-o cofetărie cu un pachetel în mînă. După bucuria ce i se citea pe faţă şi costumul elegant ce-l purta, se putea bănui că era pregătit pentru o întîlniro. întinse mîna să deschidă portiera taxiului ce îl aştepta, dar se opri contrariat. Pe trotuarul celălalt, un bărbat înalt, brunet, însoţea o tînără elegantă ; erau Rita Irvin şi Lucien Pynes. Renunţă să mai urce. Plăti taxiul şi traversă.

— Alo ! strigă el, încotro ? Tocmai mă îndreptam către dumneata, Rita.

Perechea, inoportunată, se opri neplăcut surprinsă.

Rita Irvin era o femeie fermecătoare, cu un păr blond-auriu şi un ten de piersică. Fusese actriţă. Aruncă o privire complice însoţitorului său. Acesta se adresă ironic tî^Srului.

— Dragă domnule Gray, Rita intenţionează, înainte de a lua masa cu d-ta — iartă-i indiscreţia, dar mi-a spu , de întîlnirea ce aţi proiectat-o —, să consulte *v* . ghicitor renumit, pentru a afla cu ce-ai de gînd s-o ^ratezi. Acum ne îndreptam spre el.

Descumpănit, Gray întrebă :

— N-aş putea să vă însoţesc ? Unde vă duceţi ?

— La Kazmah.

In protipendada londoneză numele de Kazmah era asociat aceluia de ghicitor şi negustor de parfumuri, aşa că răspunsul nu l-a surprins pe Gray.

— Dacă ştiţi totul — replică Gray rîzînd — nu văd de ce nu v-aş însoţi.

Sub masca de indiferenţă a lui Lucien Pynes, cu greu s-ar fi putut citi enervarea. Dacă însă tînărul ar fi fost un observator mai pătrunzător nu i-ar fi scăpat lucirile răutăcioase din privirea baronetului. Rita Irvin, în schimb, nu schiţă nici un gest.

— • O.K., domnule Gray, să mergem.

Fără a putea spune că sint prea veseli, porniră pe Old Bond Street, către locuinţa ghicitorului.

Curînd, ajunseră în faţa unui gang şi intrară într-o casă veche. La etajul al doilea, se opriră în faţa unei uşi cu aspect oriental, lipsită de sonerie. Totuşi uşa se deschise fără zgomot, de la sine, cînd Rita atinse pragul. Camera era mobilată cu o bogăţie orientală şi luminată de o lampă admirabilă din alamă, care atîrna de tavan şi răspîndea prin geamurile colorate ale abajurului o lumină discretă.

Ciudate vase orientale, unele de pămînt, acoperite cu capace, urcioare lungueţe, oale pîntecoase împodobite cu ornamentaţii, stăteau înşirate prin firide. Un divan scund, plin cu perne colorate, se întindea de la uşă pînă la un ungher al camerei, unde se afla un fel de colţar oriental. în faţă, o masă lungă cu statuete de zei ai Nilului, amulete, podoabe de mumii şi sticluţe smălţuite. Două dulapuri cu geamuri, încărcate cu fel de fel de, antichităţi ciudate, completau mobilierul. în cameră plutea o mireasmă uşoară.

După ce intrară, uşa se închise în urma lor şi din semiobscuritatea unei firide din dreapta divanului se ivi un tînăr servitor egiptean. Purta obişnuita haină albă cu eşarfă roşie, papuci roşii şi un fes de aceeaşi culoare.

— Șeicul El Kazmah vă așteaptă, zise el înclinîndu-se adine.

De abia acum observă Gray chipul schimbat al doamnei Irvin. Ochii îi sticleau ca în friguri, deși nu era sigur că strălucirea lor se datora ciudatei lumini din cameră. Cînd începu să vorbească, glasul îi tremura.

— Fii te rog bun, Quentin, îl rugă ea, și vezi de un taxi. Nu stau decît-cîteva minute.

Gray înțelese. Era expediat elegant, așa că nu avea altceva de făcut decît să coboare și să aștepte în stradă. Ceea ce a și făcut.

Rita Irvin păși în odaie. Aerul era îmbîcsit de fumul unor mirodenii ce ardeau într-un vas de aramă, încăperea era camera de primire sau de consultație a lui Kazmah și, contrariu salonului de așteptare, foarte modest mobilată. Un covor gros acoperea podeaua, dar, în afară de o măsuță frumos împodobită pe care se afla vasul cu mirodenii și" un scaun scund de .;ub lampa aprinsă, cu lumina demoală a unui glob verde, nu se vedea nici un fel de obiect de preț. Zidurile erau acoperite cu o draperie de stofă grea, verde, astfel că, abstracție făcînd de ușa zugrăvită, pereții păreau că se contopesc unul în altul.

După ce servitorul egiptean o conduse pînă la scaun, se înclină adînc și pieri. Rita rămase singură. Ei a nervoasă și temătoare. Se agita neliniștită pe scaun și asculta. Nu se auzea nici un zgomot. își descheie blana și o lăsă să alunece pe speteaza scaunului, în lumina aceea discretă, umerii ei goi păreau de zăpadă.

Trecură trei minute. Liniștea era atît de adîncă, înch Rita auzea din șemineu pîrîitul cărbunilor. Vrăjită, urmărea dîrele de fum ce se încolăceau ca niște serpentine de un albastru-cenușiu.

în sfîrșit, un zgomot din lumea de afară sfîșie tăcerea. Ceasul unei biserici bătu ora 7 seara.

Odată cu ultima lovitură se auzi sunetul argintiu al unui clopoțel.

Rita se întoarse brusc spre peretele verde din fața ei. Ochii i se deschiseră mari și-și strînse cu putere

pumnii. Lampa de deasupra capului ei se stinse. Se apropia clipa pe care o dorise cu teamă şi speranţă.

O lumină nehotărîtă porni să strălucească şi din ea se desprinse încetul cu încetul o făptură omenească. După ce mai crescu lumina, peretele deveni parcă transparent, îngăduind privirii să pătrundă într-o cameră alăturată, unde cineva stătea într-un fotoliu masiv. Era un oriental în veşminte bogate, cu un turban alb pe cap. Mîinile iui si'bţiri, de culoarea fildeşului învechit, se odihneau pe braţele fotoliului ; pe degetul arătător drept sclipea ur. inel uriaş. Chipul omului era aplecat, iar de sub sprîncenele-i stufoase, ochii, peste măsură de mari, priveau ţintă spre ea. Lumina er^ atît de difuză, încît nu se puteau desluşi amănunte. Totuşi, se putea observa faţa lui de o frumuseţe remarcabilă.

Acesta era Kazmah, tălmăcitorul de vise, negustorul de iluzii. Şi deşi Rita îl văzuse des, starea lui de nemişcare şi privirca-i pătrunzătoare o cutremurau. Kazmah ridică uşor mîna pentru a o saluta. Inelul sclipi în întuneric.

— Spune-mi visul dumitale, se auzi domol, ca o uşoară ironie. Ţi-1 voi tălmăci.

Umezindu-şi buzele, Rita începu să vorbească :

— Vis ? Ceea ce vreau să-ţi spun nu e vis, ci realitate. Ştii d-ta foarte bine de ce am venit !

— Nu ştiu nimic !

— Toate păpuşeriile astea nu mă impresionează Ştiu cine eşti. S-ar putea însă să mergi prea depirte. Te previn. Nu mai sînt stăpînă pe mine. Dar mişcă-te odată ! Răspunde !

Kazmah nu se clinti. Rita continuă :

— Te joci cu mine, îţi baţi joc...

— Ştii care este leacul...

— Iţi spun pentru ultima oară : nu fac ce-mi ceri ! Niciodată !

_— Atunci de ce te plingi ? Dacă nu eşti în stare să-ţi plăteşti distracţiile, achită-le prin contrase»--vicii. Este corect ce ţi-am propus.

— Ah, Doamne, Doamne! gemu femeia. Fie-ţi milă. Cine eşti, monstrule, de vrei să mă nenoroceşti? Lasă-mă să-ţi văd chipul. Martor mi-e Dumnezeu că sînt ruinată, complet ruinată.

— Mîine...

— Nu pot s-aştept pînă mîine...

Egipteanul misterios înţelesese.

— Am să-ţi trimit veşti, căută s-o potolească. Mergi în pace.

După această frază de încheiere, ridică şi coborî mina. Se auzi iar sunetul argintiu al clopoţelului şi lumina aceea nedesluşită începu să dispară.

Deodată, nenorocita îşi veni în fire. Disperarea ei, stăpînită atîta vreme, izbucni năprasnic. Alergă la draperia verde, străvezie, o smuci în jos şi se aruncă asupra făpturii din fotoliu.

— N-o să mă mai înşeli de acum încolo, gîfîi ea. Ascultă-mă... de nu, mă duc direct la poliţie, acum, numaidecît...

Apucă mîinile înţepenite pe braţele fotoliului. în jur era noapte adîncă...

Apoi, un răcnet de spaimă, urmat de gemete... dinţi clănţănind de groază...

3. CADAVRUL DIN CASĂ

Trecuseră doar cinci minute şi taxiul adus de Quentin Gray staţiona în faţa casei lui Kazmah. Lăsind ordin şoferului să aştepte, tînărul urcă în grabă cele două etaje, pînă la apartamentul ghicitorului. Aici constată cu nedumerire că uşa nu se mai deschidea şi se încăpăţîna să rămînă închisă. Bătu cu pumnii, strigă. Nimic.

— M-au tras pe sfoară, constată înciudat, coborind scările.

Copleşit de bănuieli amare, nu observă că la intrarea casei de peste drum un individ îl spiona neîntrerupt. Ceva mai încolo, un altul nu-l scăpa nici el din ochii săi mici şi vicleni. Gray n-avea de unde

să ştie că erau detectivii tocmiţi de Monte Irvin s-o urmărească pe Rita ; ei aveau să-l informeze pe consilier despre aventura lor.

Tot ceea ce făcu apoi, execută ca un robot. Cînd intră în holul restaurantului „Princes", ceasul arăta şapte şi douăzeci şi cinci. Tocmai voia să treacă în salonui cel mare, cînd se auzi strigat.

— Hello, Gray !

întoarse privirea şi aproape îi veni să chiuie de bucurie.

— The Big Seton ! strigă admirativ spre un tînăr atletic, bronzat, ce-l privea zîmbind, afişînd o dantură întîlnită doar în reclamele de paste de dinţi. Marele Seton ! repetă. Cred că eşti singurul om a cărui societate o suport astă seară...

— Stop ! Stop ! Stop ! Opreşte-te, în numele cerului, că nu ştiu ce-am să mai cred despre mine. Dacă n-ai altceva mai bun de făcut, hai să cinăm împreună.

Propunerea fiind acceptată, curînd cei doi prieteni se văzură aşezaţi în faţa unei mese cu cele mai alese mîncăruri.

La sfîrşitul mesei, Seton era informat perfect asupra întîmplării trăite de Gray.

în vreme ce prietenii cinau la „Princes", un automobil trecu prin faţa restaurantului, îşi făcu loc prin îmbulzeala din Picadilly şi dădu colţul spre Old Bond Street. Opri ceva mai încolo şi din el coborî Monte Irvin. Imediat, apăru lîngă el individu* care-l filase pe Gray în faţa locuinţei lui Kazmah. Irvin îl văzu.

— A, d-ta eşti, Brisley. Sînt tot acolo ?

— Aşa cred. Colegul Gumn susţine că n-a ieşit nimeni, în timp ce vă telefonam.

— Să mergem, atunci... Monte Irvin era sigur că o va prinde pe infidelă în flagrant delict.

Incitat de povestirea lui Gray, Seton şi-a manifestat dorinţa de a vizita împrejurimile locuinţei ghicitorului. Ajunşi în faţa gangului ce ducea spre apartamentul lui Kazmah, Gray văzu automobilul consilierului. Se îndreptă spre şofer şi i se adresă :

— Ce s-a întîmplat, Pattison ?

— Nu prea ştiu nici eu, domnule Gray. Am pleca: cu domnul Irvin acum vreo jumătate de oră de acasă şi mi-a ordonat să-l aştept în colţul lui Old Bond Street. Surind s-a întors şi am pornit-o spre comisariatul din Vine Street, de unde am venit încoace cu nişte poliţişti. Asta-i tot ce ştiu. Acum sînt cu toţii sus, la ghicitorul acela...

Gray şi Seton nu mai aşteptară sfîrşitul frazei şi o zbughiră către apartamentul lui Kazmah.

La etajul al doilea, cinci persoane se învîrteau în faţa unei uşi închise. Văzîndu-l, Monte Irvin se adresă lui Gray cu un aer de reproş :

— Dumneata ai fost în societatea Ritei, nu-i aşa ? Unde este acum ?

— Dumnezeu ştie ! Am lăsat-o aici în compania lui Lucien Pynes. Mai precis, Rita m-a expediat, îrimiţîndu-mă după un taxi. Ca şi dumneavoastră acum, cînd m-am întors, am rămas ca viţelul la poarta nouă, privind uşa aceasta închisă.

Intre timp, Whiteleaf şi Burton, cei doi poliţişti aduşi de Irvin, continuau să se agite, căutînd să deschidă uşa. Deodată, se auzi o pîrîitură, apoi masivul Burton strigă triumfător :

— Gata, am deschis-o !

Uşa se dădu într-o parte, lăsînd la vedere o pată neagră.

— E cineva acolo ?

Nici un sunet nu se auzi din beznă.

Comisarul Whiteleaf intră, î:~pleticindu-se, urmai de ceilalţi. îl întîmpină o mireasmă dulceagă. Căută si găsi pe perete întrerupătorul. Un declic şi camera fu inundată de o lumină mată, lăptoasă. Dar, camera era goală ! Gray se repezi la colţar şi dădu perdeaua la o parte. Nimic! Văzu un scaun şi c masă cu cîteva cărţi şi un telefon. Alergă la uşa din

fund, pe unde intrase Rita în camera de consultație, și o deschise. Aroma ce plutea în aer era aici mai amețitoare.

Și încăperea aceasta părea pustie, totuși, o ruptură în draperie arăta că aceasta fusese smulsă cu violență.

— Dumnezeule, acolo ! zise comisarul arătînd o dîră de sînge care se prelingea de sub draperie.

Burton smuci draperia. Aceasta acoperea un perete de lemn cu o deschizătură la mijloc, care se putea închide printr-o ușă ce se trăgea la o parte. In spatele ei se afla o adincitură ce ascundea un fotoliu masiv de abanos. Dintr-un colț al peretelui de' lemn se intra printr-o ușă obișnuită într-o cameră neluminată. Chiar în spatele fotoliului se găsea un fel de ferestruică.

— Nu v-atingeți de nimic, pînă nu vin eu ! se auzi glasul comisarului Whiteleaf.

încăperea strimtă se umplu de oameni cu chipurile îngălbenite de spaimă. Lungit pe parchet, între fotoliu și ușă, zăcea un bărbat cu brațele întinse lateral și ochii larg deschiși ațintiți în tavan. Liniștea chinuitoare fu tulburată de pașii greoi ai comisarului, care se apropie de cadavru.

— îl vezi, Seton ? gemu Gray, alb ca varul. E Lucien Pynes.

— E mort, înjunghiat, constată comisarul, aplecat asupra lui.

4. PETER KERRY INTRĂ ÎN JOC

Comisarul șef al serviciului criminalistic al Scotland Yard-ului, Peter Kerry, își merita pe deplin porecla de „Kerry roșcovanul", căci natura nu se zgîrcise cînd îl pictase cu roșu. Părul lui era ca focul. De un roșu spălăcit era și pielea feței. Doar de sub sprîncene — și ele la fel de roșcovane — sclipeau doi ochi de un albastru metalic. întreaga sa făptură emana forță. In tinerețe fusese multiplu campion de box și de lupte. Și acum, în prag de

40 de ani, după spusele celor care avuseseră de-a face cu el, era pentru oricine un adversar redutabil, în ceea ce priveşte forţa. Asociaţi aceasta cu o minte sprintenă, plină de fantezie, totul dublat de un trăgător de elită, şi veţi avea o imagine sintetică a comisarului Kerry.

Cu paşi elastici, de gimnast, comisarul străbătea lungul culoar al Scotland Yard-ului de la etajul întîi. Se opri în faţa unei uşi, ciocăni şi intră. Inspectorul general Hutchinson îi făcu semn să înainteze şi să se aşeze lîngă el, pe canapea. Fără introduceri, intră direct în subiect.

— Te-am chemat pentru un caz aparte. Un omor. Sir Lucien Pynes a fost ucis în raza comisariatului din Vine Street.

Kerry îi cunoştea modul de a fi. întrebă :

— Ceva amănunte despre victimă ?

Hutchinson luă o hîrtie de pe măsuţa alăturată canapelei şi citi :

— Pynes, sir Lucien St. Aubyn, al patrulea baronet, fiul generalului Cristian Pynes. Născut în Malta... Liceul Oriei... premiantul întii la toate materiile... Hm... Conservator... Ataşat al legaţiei engleze în India, Burma... Hm... Cam puţine date, dar asta avem.

— Deocamdată îmi sînt suficiente, zise Kerry şi se ridică. Mă duc în Vine Street.

Inspectorul general îl opri cu un gest. îşi căuta cuvintele, părea încurcat.

— Da, da... Ce voiam să spun ? A, da... Situaţia socială a victimei dă afacerii o greutate specială. Mă înţelegi ? Interesul opiniei publice va fi mare. Făcu o pauză, apoi continuă : Mă pot bizui pe discreţia dumitale ? L-am cunoscut pe sir Lucien. Nenorocită afacere ! Ei, acum, bună seara !

In cariera sa, comisarul şef Peter Kerry rezolvase multe afaceri murdare cu implicaţii printre membrii Protipendadei. înclină din cap, semn că a înţeles, ?i părăsi biroul.

Peste o jumătate de oră, însoţit de doi agenţi — printre care şi sergentul Coombes, cel cu părul negru şi rar, dolofan ca un bebeluş — Kerry părăsea Scotland Yard-ul. Maşina de serviciu îl purtă pe la comisariatul din Vine Street, apoi la locuinţa lui Kazmah. Aici îşi completă documentaţia de la cei adunaţi în jurul cadavrului. Află de supravegherea Ritei Irvin de către cei doi detectivi ai agenţiei Spinker, tocmiţi de soţul dispărutei. Medicul legist il informă că victima fusese ucisă cu un stilet, lovitura mortală fiind aplicată pe la spate.

La locul faptei, după ce-1 puse pe Coombes să răscolească toată casa — bineînţeles, fără nici un rezultat practic — întrebă :

— Cine a văzut mai întîi cadavrul ?

— Eu, răspunse Quentin Gray. Eu şi „The Big Seton"...

— Cine ? făcu Kerry, stringînd din dinţi, de parcă şi-ar fi muşcat cuvintele.

Seton zîmbi cu îngăduinţă.

— Amicul meu a pronunţat apelativul de pe vremea cînd boxam...

— Dumneata ? ! Greville Seton ? făcu mirat Kerry, privindu-1 cu admiraţie neprefăcută, semn c • ii cunoştea renumele.

— Eu, răspunse acesta modest.

— Şi d-ta cine eşti şi ce cauţi aici ? îl întrebă pe Gary, întorcind spre el o faţă împietrită.

— Sînt Quentin Gary, fiul lordului Wrexborough-subsecretar de stat la Ministerul de Interne, şi am venit la Kazmah cu...

Sergentul Coombes, care nota totul, rămăsese cu pixul în aer, cînd Gary se oprise înainte să pronunţe numele Ritei. De ce, nici el nu ştia. Probabil dintr-c falsă pudoare.

— Mai tare, domnule ! ţipă Kerry, sesizînd încurcătura tînărului. Sergentul Coombes este surd.

O roşeaţă subită se întinse pe chipul palid al lui Gray şi din ochi ii ţişni un fulger de indignare.

— Y-aş ruga, domnule comisar şef, să aveţi în vedere că victima mi-a fost cunoscut şi mai am şi alţi... prieteni (ar fi vrut să spună „şi altă prietenă") amestecaţi in afacerea asta împuţită...

— Lui Coombes nu-i scapă nimic. Va nota şi asta, n-aveţi grijă, răspunse Kerry cu o răceală de gheaţă.

Comisarul şef îl interogă apoi pe Monte Irvin ; cei doi detectivi ai agenţiei Spinker confirmară spusele consilierului ministerial.

5. O DISCUŢIE ÎN MIEZ DE NOAPTE

Ceasornicul primăriei din Brixon bătea ora unu după miezul nopţii, cînd Kerry roşcovanul descuia uşor uşa locuinţei sale din Spencer Road.

Ca întotdeauna, Mary, soţia sa, îl aştepta cu masa pregătită. Era un obicei transformat în ritual. Şi de fiecare dată după ce termina masa, comisarul se apuca să-i povestească soţiei cazul la care începea să lucreze. Rezultatul se dovedea de cele mai multe ori fructuos pentru Kerry. Aşa se întîmplă şi acum.

După ce criminalistul încheie masa, trecu în papuci şi halat şi aprinse pipa umplută cu tutun olandez, schiţă precis, fără vorbă multă, starea lucrurilor. Mary îl urmărea cu un interes din ce în ce mai mare. Şi într-atît o pasiona afacerea, încît zări lumină acolo unde bărbatul, pe umerii căruia cădea toată greutatea, dibuia încă în întuneric.

Cu limpezime, Kerry descrise locuinţa lui Kazmah, locul unde fusese găsit cadavrul şi mobilierul camerei. Povesti amănuntele principale ale depoziţi-Hor martorilor şi orele la care se petrecuseră diferitele evenimente. Mary privea îngîndurată.

— Deci nu sînt decît două încăperi, dar cea de-a doua e împărţită în trei părţi.

— Da, aşa e.

— Nu există altă ieşire decît uşa din faţă ?

— Nu.

— Dacă cele spuse de detectivii lui Spinker sînt adevărate, atunci doamna Irvin şi Kazmah trebuie să fi fost încă acolo la sosirea ta.

— Ai dreptate, la asta m-am gîndit şi eu. Casa a fost încercuită în cinci minute de agenţi şi mai este şi acum.

— Mai răspund şi alte birouri în culoar ?

— Nu. La stînga e un perete şi la dreapta uşa locuinţei lui Kazmah. Celelalte birouri de pe etaj sînt de partea cealaltă a culoarului.

— Ce fel de birouri ?

— Unul e al unui avocat, iar celălalt al unui comisionar.

— Şi etajul de jos ?

— E ocupat tot, de o modistă.

— Dar deasupra ce este ?

— Compania de ţigarete Cubanis, un birou de plasare pentru servitori şi altul pentru eiectrotehnicieni.

— Unde duce scara de serviciu a etajului de deasupra ?

— într-un culoar ca acela al apartamentului lui Kazmah. Pe partea dreaptă sînt două ferestre ce răspund pe un acoperiş îngust şi sub o boltă. La stînga e biroul companiei de ţigarete. Celelalte încăperi se află în faţă.

Mary Kerry privea ţintă un punct nevăzut. După cîteva clipe zise ca în vis :

— Kazmah şi doamna Irvin nu puteau trece la etajul de sus sau la cel de jos fără să fie zăriţi de detectivi ?

— Dar bine, draga mea, nici în stradă nu puteau ieşi fără să fie văzuţi de ei !

— Bineînţeles că nu. Apoi continuă : Dacă Lucien Pynes a fost omorît la şapte şi un sfert, cum reiese din depoziţiile martorilor, atunci nu l-a omorît servitorul ghicitorului. Din cele spuse de detectiv, servitorul a plecat mai înainte. Şi doamna Irvin ?

Kerry clătină din cap, bănuind răspunsul sugerat.

— Nu, nu cred că a fost ca. Pumnalul a fost împL. de o mină experimentală. Quentin Gray s-a înapoiat cu un taxi şi a urcat, după spusa detectivului, la şapte şi un sfert. Apoi, după cinci minute *n* apărut, palid şi zăpăcit, iar în stradă... Nu cred că tl e ucigaşul.

— Atunci ucigaşul e Kazmah. Cine e omul ăsta?

—• Vezi, aici e aici. Poliţia ştie că sub masca unui negustor cie parfumuri orientale ţinea un salon de chiromanţie. S-a priceput insă să evite bănuielile autorităţilor. Mi-a trebuit o oră pină să-mi dau seamr. cum proceda la şedinţele lui. Un fel de teatru de păpuşi, puse in scenă din camera cea dosnică. Dai ine e Kazmah şi cărei naţionalităţi aparţine, ştiu tot atit de puţin, cit ştiu despre omul din lună.

—- Negustor de parfumuri ? murmură mai departe, ca i;. vis, Mary.

— Da. Camera din faţă e un fel de drogherie în miniatură. Se găsesc aci foarte drăguţe imitaţii de vase antice, urcioraşe, borcănaşe cu fabricate de ale lui Kazmah.

— Ceva cărţi, hîrtii ?

— Nimic decît nişte prospecte, o carte telefonică, cîim i.sta.

— Sînt indicii că doamna Irvin se ducea des la Kazmah ?

— Desigur. Il vizita regulat.

— Ca să-i prezică viitorul ?

— Nu. După spusele lui Gray se ducea să cumpere articole de toaletă.

— Mai fusese acest Grav cu ea si altă dată pe acolo ?

— Nu, însoţitorul ei obişnuit pare să fi fost Pynes.

— Crezi că Gray ii era amant ? Care erau raportui iie dintre ei ?

— Nu era atit de intim cu ea, ca Pynes. Presupun că votul ei il suspecta pe Gray. Pe nedrept, însă. Tînărul părea grozav de îndrăgostit. El o moşteni-

torul lordului Wrexborough, iar doamna Irvin a fost o frumusețe a scenei. Deci, lucru obișnuit, fără prea mare importanță în lumea lor...

— Dar care duce uneori la un sfîrșit tragic. Unde zici că locuia Lucien Pynes ?

— Aibemark Street, imediat după colț.

— • Spuneai că personalul lui de serviciu e compus din doi angajați : o bucătăreasă care face și celelalte treburi ale casei și un servitor străin, așa e ?

— Un fel de mulatru, Juan Moreno ; după declarația lui, cetățean al Statelor Unite ale Americii.

— Omul ăsta nu-ți place, așa-i ?

— De fel, o o pușlama scîrboasă ! îl țin sub supraveghere. Coombes cercetează acum hîrtiile lui Pynes. Condițiile lui de viață sînt cam misterioase. Pare să nu fi avut rude mai apropiate și n-am putut încă dovedi dacă era în legătură cu vreun notar.

— Ai pus, desigur, să fie urmărit servitorul egiptean ?

— Desigur ! Pînă la ziuă o să fie arestat și o să aflăm cine e Kazmah. Totuși, se pune însă întrebarea : in care din camere se afla individul ?

Mary tăcu, așa că Kerry trebui să repete întrebarea :

— în care din camere se va fi ascuns Kazmah ?

— în nici una din ele, șopti ea cu gindul aiurea. Ai pus să înconjoare casa mult prea tîrziu.

— Cum ? făcu Kerry iritat. Brisley nu s-a mișcat toată seara de lingă ușă.

— N-are a face. Au fugit.

Kerry se scarpină în cap.

— Tu ai întotdeauna dreptate, Mary, dar să mă spînzure dacă... Ei, nu face nimic. Cînd vom pune mîna pe vreunul dintre ei, îl vom avea și pe Kazmah în palmă.

— Așa o, dar dacă nu te grăbești, nu mai dai de el.

— Dar bine, Mary, fac și eu ce pot ! Afacerea e al dracului de încîlcită.

— Lucrurile nu sînt încă destul de limpezi, Peter. Fii însă încredinţat că în spatele misterului morţii lui Pynes se ascunde un altul şi mai grozav. Să ştii că din toate cazurile pe care le-ai avut pînă acum, ăsta e cel mai important. Nu te gîndi la Kazmah. Caută mai bine să afli de ce venea doamna Irvin la el şi ce scop avea ferestruica din spatele fotoliului. Şi... supraveghează-l pe Moreno...

6. PACHETUL CU ŢIGĂRI

— M-a căutat cineva, Willi ? intrebă Gray, cînd intră în locuinţa sa din Picadilly.

— Nu, domnule, răspunse valetul sobru.

însoţit de amicul său Seton, păşi într-un living uriaş. Se îndreptă spre măsuţa cu băuturi şi pregăti două pahare cu whisky. Unul îl întinse lui Seton. Pe al său il bău fără să răsufle.

îşi umplu din nou paharul şi după ce îşi cercetă buzunarele, scotoci într-un dulăpior.

— A dracului treabă ! Nu mai am nici o ţigară !

— Nu fumez ţigarete, dar dacă vrei iţi dau una de foi, îi zise Seton.

— Mulţumesc, sînt prea tari pentru mine. Ei, dar asta ce-o mai fi ?

Trase de pe poliţă un pachet cafeniu, scoase din el o ţigară şi se uită la ea cu o expresie ciudată.

— Săracul de el ! şi la privirea întrebătoare a lui Seton urmă : pachetul ăsta l-a lăsat nu de mult Pynes aci. Cică ar fi ceva cu totul deosebit. Aş fuma şi eu una...

Aprinse ţigara şi se lăsă oftind adînc într-un fotoliu de piele. Se auzi telefonul. Alergă plin de nădejde la aparat şi vorbi preţ de cîteva minute.

— Vine verişoara mea Margaret Halley ; e doctoriţă, spuse Gray.

— Poartă ochelari, fusta pină-n pămînt, ca să-şi ascundă picioarele strimbe şi are in vîrful capului

coc, replică ironic, Seton. Am şi eu astfel de verişoare pisăloage.

— N-ai nimerit-o ! hohoti Gray. E o fiinţă modernă. Trebuie să ştii că a cîştigat circuitul motoeicJist de la Liverpool. După ce se amuză, copios de uluiala prietenului său, continuă ; de altfel, nu ţi-aş recomanda să-ncerci s-o săruţi fără voia ei : are centura neagră de jiu-jiţu !

Gray devenise foarte volubil. Cînd Margaret Halley intră în cameră, Seton trebui să recunoască că amicul său avea dreptate : doctoriţa era mai mult decît atrăgătoare. După prezentare, primele cuvinte ale fetei fură :

— Ce aer greu ! Ce aţi ars aici ?

— Odgonul pe care-l fumează Seton !

— Nu, trabucul d-lui Seton n-are nici o vină. Tu ce ţigări fumezi ?

Gray îi întinse pachetul. Ochiul ager al lui Seton observă cum expresia doctoriţei se schimbă treptat, îngălbenind.

— De unde ai ţigările astea ? întrebă ea.

Veselia lui Gray dispăru. întrebarea îi aduse aminte de o cameră cu perdele verzi, în care plutea umbra morţii.

— Hm... de la Pynes, şopti el. Ştii, Margaret, că...

— Nu de la Rita Irvin ?

— • Nu. De unde pînă unde tocmai de la ea ?

Margaret îşi muşcă buzele.

— Nu ştiu.

Privi stînjenită la Seton. Acesta se sculă în picioare. Gray se ridică şi el.

— Margaret... vreau să ştiu dacă ştii ceva în legătură cu Rita... Ai aflat ceva ?

— Da... şi ştiu ce s-a întîmplat cu Lucien Pynes.

Cei doi bărbaţi o priviră în tăcere. Gray rupse cel dinţii tăcerea :

— Seton a fost toată seara cu mine. Dacă îi dai voie să rămînă aş fi foarte bucuros.

— Cum nu ! răspunse doctoriţa. I-aş fi chiar foarte recunoscătoare, dacă mi-ar da un sfat.

Seton se înclină, apoi se aşeză iarăşi. Gray era prea enervat ca să poată sta locului. Trecu în faţa căminului şi, pe blana de tigru aşternută pe jos, se schimbă de pe un picior pe celălalt trăgînd puternic din ţigară.

— Mai întîi, Quentin, fă-mi plăcerea şi aruncă ţigara, începu Margaret.

Gray o privi nedumerit.

— Hai, fie ! Dar te ştiam fumătoare pasionată ! zise el.

— Lasă că fumez şi acum mai mult decît ar trebui, dar nu opiu, răspunse Margaret.

Gray aruncă o privire sălbatică la pachetul cu ţigări şi se cutremură de desgust.

— Ptiu ! făcu el şi-şi frecă buzele cu batista.

Seton puse trabucul lui pe buza scrumierei, scoase din pachet o altă ţigară şi o mirosi cu băgare de seamă. îi rupse apoi hîrtia, puse puţin tutun pe buze şi murmură :

— Doamne sfinte ! Ţigările astea sînt îmbibate cu opiu !

7. KERRY CONTINUĂ INVESTIGAŢIILE

A doua zi, în zori, Peter Kerry era hotărît să verifice ipotezele sugerate de soţia sa. Aşa că se îndreptă spre Old Bond Street, unde avusese loc asasinatul.

Un poliţist păzea intrarea gangului. Kerry îl întrebă :

— Ai ceva de raportat ?

— Cadavrul a fost ridicat şi dus la morgă. Apoi a venit delegatul ministerului ; un domn...

— Ce domn ? întrebă Kerry intrigat, oprindu-se.

— Nu ştiu. îl însoţea comisarul Whiteleaf. Au stat aproape o oră înăuntru...

Bodogănind, aprinse lanterna şi urcă scara întunecoa<;ă, dus pe gînduri. în faţa apartamentului lui Kazmah era un alt agent. îl întrebă şi pe acesta dacă

sînt noutăţi. Află acelaşi lucru, în plus, că în urmă cu aproximativ o oră agentul a auzit zgomot la etajul de deasupra, unde parcă cineva ar fi împins o ladă sau o mobilă. Evident, agentul a verificat, dar n-a observat nimic.

Kerry forţă uşa stricată a apartamentului, intră şi aprinse lumina. Vîrî mîinile în buzunare şi privi ţintă uşa camerei unde se înfăptuise crima. Aprinse lumina şi în camera alăturată. îşi aţinti privirea la ferestruica din spatele fotoliului de abanos, căutînd să-i descopere rostul. O lampă verde, în formă de glob, servea la iluminatul ultimei camere. Kerry descoperi că vizitatorii lui Kazmah trebuie să fi avut din pricina asta impresia că încăperea se întuneca din ce în ce. Cînd se deschidea uşa şi se înlătura treptat draperia de pe lampa de deasupra fotoliului, ieşea la iveală persoana din fotoliu. Cind se lăsa iar draperia peste glob, căpătai impresia că persoana a dispărut. Scamatoria era ingenioasă, dar acum nu mai avea secrete. Totuşi, mai rămîneau încă multe lucruri neclare.

înapoindu-sc, străbătu camerele şi trecu prin faţa agentului postat la intrarea în apartament. Urcă un etaj şi înainta pe coridorul îngust către scara de serviciu. Pe geamul uşii din faţa lui scria „Cubanis Cigaretten Coy". încercă uşa. Bineînţeles închisă. Cu lanterna lipită de obraz lumină gaura cheii şi privi concomitent înăuntru. Ca atins de fier roşu, se sculă imediat şi părăsi în grabă imobilul.

Peste cine: minute suna la uşa fostei locuinţe a lui Lucien Pynes. Află că şi aici fusese înaintea lui delegatul ministerului, motiv pentru care nu făcu economie de înjurături. întrebă pe sergentul Coombes, care păzea apartamentul defunctului :

— Ce-a făcut aici acest... delegat ?

— Păi. a deschis fereastra ; am auzit zgomotul.

— Ia te uită, zise Kerry. Tocmai asta vreau să fac şi eu. Se vede că delegatul ăsta nu-i chiar aşa de tîmpit, monologa el, lăsîndu-1 pe sergent în încurcătură.

încăperea în care se afla era mare şi înaltă. O fereastră largă era acoperită cu o draperie de catifea albastră. Kerry trase perdeaua la o parte şi deschise fereastra. De aci se vedeau acoperişurile din Aibemark Street. Cerul, acoperit cu nori groşi, de-abia lăsa să pătrundă o lumină slabă. într-o parte se afla o cisternă mare şi la marginea ei o scară şubredă. Deasupra cisternei se întindeau balustrade şi trepte de fier. Imediat deasupra era o culme cu două ferestre înguste, care păreau că te privesc ca doi ochi iscoditori. Kerry ieşi pe acoperiş şi se uită stăruitor în juru-i. La partea de sus a cisternei se continua un jgheab care ducea la bolta ce lega Old Bond Street cu Aibemark Street. Dincolo se întindea rîndul de scări pentru stingerea incendiilor.

Comisarul porni pe jgheabul mărişor spre locuinţa lui Kazmah pe cînd Coombes se uita curios în urma lui. Cînd ajunse în partea unde se afla fereastra care îi atrăsese atenţia, se aplecă şi lumină cu lanterna geamul. Văzu un fel de magazie plină cu baloturi. în apropierea ferestrei era o masă plină de pachetele care păreau să fie umplute cu ţigări. Dintr-o aruncătură de ochi se putu încredinţa că fereastra nu era zăvorită. Băgă mîna şi ridică uşor geamul, fără să se audă cel mai mic zgomot. Sări sprinten prin fereastră şi se sprijini pe masa care, itvînd un picior mai scurt, începu să se clatine. Kerry cobori cît mai încet de pe masă şi stinse lanterna. Se auzi tropăitul unui pas greoi — urca, probabil, cineva scara. O lumină licări pe uşa cu geamurile mate.

— Cine o acolo ? Era glasul agentului pus de pază la uşa locuinţei lui Kazmah.

Kerry nu clinti.

Cercul de lumină pieri. Nu însă înainte de a-i permite lui Kerry să citească :

Cubanis Cigarctten Coy

Aşadar, ^e afla deasupra locuinţei lui Kazmah !

Cînd ceasornicul n-arăta decît şapte şi jumătate, Margaret Hallcy fu trezită brusc din somn. Soneria zbîrnîia cu furie. Sări din pat, trase pe ea un halat şi se aranja puţin la păr, apoi deschise uşa. Din prag, roşcovanul comisar o privea curios. Se prezentă :

— Kerry, comisar şef al serviciului criminalistic...

— Mă predau, eu sînt criminalul, glumi doctoriţa invitîndu-l să intre. Cam matinală vizita, dar ca medic sînt obişnuită să fiu deranjată la orele cele mai neobişnuite. Văzîndu-l că dă să se oprească, insistă : Intraţi, am glumit. Bănuiesc pentru ce aţi venit şi, de altfel, aş putea spune că vă aşteptam. Cafea ?

Comisarul acceptă şi o urmă docil în apartamentul micuţ, dar cochet. După cîteva minute erau instalaţi confortabil, cu ceştile de cafea în mîini. Discuţia demară fără protocol.

— Am telefonat consilierului Monte Irvin şi valetul său mi-a spus că eraţi medicul Ritei Irvir..

— N-am fost chiar medicul lor de casă. Mai mult prietenă a Ritei.

— E cam acelaşi lucru. Cred că de informaţii!.: pe care mi le veţi da, atîrnă viaţa amicei d-voastră.

— Să i se fi întimplat ceva ? Am chemat-c zadarnic la telefon astă noapte. N-a fost acasă. Ştiu că s-a dus la Kazmah cu Lucien Pynes şi Quentin Gray. Mi-a povestit Gray ce s-a petrecut acolo. Ştiţi, este vărul meu, explică ea. Mă rog, mi-a spus ce ştia şi el. Totul încă pluteşte in ceaţă. Asasinirea lui Pynes este groaznică...

— O întrebare, domnişoară. Rita Irvin îsi iubea soţul ?

— Sînt convinsă că îl iubea, răspunse categoric Margaret.

— Gray ? Pynes ? Ce erau pentru ca ? Doar se întîlnea cu ei.

— Rita avea o droaie de admiratori. îi iubea pe toţi si pe nici unul. Gray îşi pierduse minţile după ea, dar Rita se amuza. Atit. Pynes...

— Ei, Pynes ?...

— Lucien Pynes fusese membru în comitetul teatral, pe vremea cînd Rita mai urca pe scenă. Avea pentru ea o admiraţie neţărmurită. O ceruse chiar în căsătorie, dar ea nu s-a sinchisit de el... în privinţa asta.

— Mai clar, domnişoară. în care privinţă ? La ce vă referiţi ?

Tinăra doctoriţă aprinse o nouă ţigară şi sorbi dine fumul.

— Ajungem la partea murdară a lucrurilor... O clipă ezită. Domnule comisar, trebuie să ştiţi că atit Rita cit şi Pynes, erau toxicomani ; se drogau...

Kerry fluieră prelung. La aşa ceva nu se aştepta.

— Cum credeţi că a ajuns la droguri ?

— • Bănuiesc că s-a dedat viciului datorită nervilor ci istoviţi de prea multe nopţi pierdute. Am încercat s-o vindec. Mi-a fost imposibil. Pe vremea aceea consuma opiu. Bineînţeles, fumîndu-1 după metoda chinezească.

— Escapadele acestea, să le zic „exotice", le făcea singură sau însoţită ?

Doctoriţa privi în ochii albaştri ai comisarului. Păreau două pumnale de oţel călit. Se hotărî să-i spună totul. Avea încredere în acest om.

— De cum aţi intrat pe uşă mi-am dat seama că trebuie să jucăm cu cărţile pe masă. Ei bine. ştiu că Rita era însoţită de Pynes. Şi de cîteva ori a dus-o în cartierul chinezesc, într-o fumătorie de opiu. Probabil că soţul ei a început s-o bănuiască de infidelitate, cînd a observat că nu-şi poate justifica lipsurile prea dese de acasă. Sînt convinsă că a acceptat curtea lui Gray doar ca paravan.

— De unde îşi procura stupefiantele ?

— Cred că de la Kazmah...

— Kazmah ! ţipă Kerry sălbatic... Icrtaţi-mă... Puşlamaua asta făcea, deci negoţ de stupefiante ? ! Trebuie să anunţăm brigada antidrog. Dar, deocam-

dată, avea la morgă un cadavru, iar la circumscripţia de poliţie este înregistrată o dispariţie. Să le rezolvăm pe astea şi vom vedea apoi cum vom acţiona. Cum aţi ajuns la concluzia că potlogarul de Kazmah umblă cu d-astea ?

— Am fost şi eu la fel, chipurile să-mi ghicească. Dar tot ce am reuşit să cumpăr au fost parfumuri. Stupefiante n-a vrut să-mi vîndă. Sînt însă convinsă că are un cerc cărora le livrează marfă pentru vise colorate...

Comisarul Kerry se agita nervos. Băuse cafeaua şi acum consuma şi zaţul. Buzele i se făcuseră maronii. Doctoriţa îl privea cu calm profesional, aproape că-l studia. Kerry zise :

— Să revenim la Rita Irvin. V-a făcut destăinuiri ?

— Da. în timpul din urmă observasem la ea o tulburare nervoasă care mi-a trezit în cel mai înalt grad interesul profesional. Alaltăieri mi-a mărturisit că izvorul de unde îşi procura otrava ameţitoare a secat. Explicaţiile ei erau confuze, totuşi din cele spuse am înţeles că s-a recurs la presiune asupra ei.

— Cu ce scop ?

— N-am putut să aflu. Se tînguia mereu : „Au să mă împingă la nebunie !" Şi părea, într-adevăr, intr-o stare de surescitare primejdioasă. Mi-a mai spus că mai face o încercare ca să obţină o doză din otrava de care nu se putea lipsi iar dacă nu, mi-a mai zis ea : „Vrei tu să mă ajuţi ?•' I-am răspuns că-i voi prescrie cocaină, dar după aceea să intre la mine în tratament.

— Şi s-a învoit ?

— Da. Ieri după amiază, pe cînd fusesem chemată la un caz grav, Rita a fost pe la mine. Sărmana ! Iată ce scrisoare mi-a lăsat.

Kerry parcurse scrisoarea scrisă cu litere mari, neregulate şi tremurate :

„Dragă Margret, de ce n-ai fost acasă ? Sînt foarte nenorocită şi simt cum mă pîndeşte nebunia. Vino îndată ce vei primi rîndurile astea si adu îndeajuns ca să-mi salvezi viaţa. Eu..."

Ochii Margaretei se umplură de lacrimi.

— • N-am venit la timp şi atunci s-a dus la Kazmah. Te mai Îndoieşti de ce ? Acolo, o mină de profitori s-au alcătuit într-o asociaţie care dispune de viaţa şi averea multor sclavi ai stupefiantelor.

Kerry scrişni din dinţi.

— Acum înţeleg şi eu ce rost avea omul ministerului ; era din brigada antidrog.

Margaret Halley se simţi obligata să-l lămurească :

— • Ministerul de interne a însărcinat pe cineva să investigheze în jurul asociaţiei acesteia drăceşti. Mărturisesc că am contribuit şi eu...

Kerry o privi mirat, ridicînd din sprîncenele lui roşii :

— Da, l-am rugat pe lordul Wroxborough, subsecretarul de stat, care întimplător este unchiul meu. să acţioneze. Văzînd grimasa de pe faţa comisarului continuă :

— Vă asigur că tot ce v-am spus d-voastră i-am spus şi lui...

— Care lui ?

— Delegatului...

Comisarul se smulse din fotoliu, salută ceremonios şi părăsi apartamentul sub privirile mirate ale gazdei.

8. ÎN BRAŢELE VICIULUI

Viaţa de dinaintea căsătoriei Ritei Irvin — femeia •de cure acum se interesa Scotland Yard-ul şi întreaga presă — fusese de aşa natură că scandaliza pe pudici şi inspira mila celor îngăduitori.

Înzestrată de natură cu o frumuseţe ieşită din comun, părea să fie sortită scenei, unde reflectoarei,? o făceau să pară eterică. La început, greutăţile o făcuseră pe Rita Dresden (acesta era numele ei de fată) să accepte amare umiliri. Orice sprijin primi*, trebuia răsplătit şi Rita detesta să facă anumite favoruri. Aşa că adeseori strîngea din dinţi şi se supunea.

Aşa au stat lucrurile pînă la apariţia lui Lucien Pynes, omul care s-a îndrăgostit fulgerător de ea şi care a aruncat-o în braţele viciului. Acum, seria ei neagră luă sfîrşit, dar cu ce preţ ! Baronetul, prin poziţia şi averea sa, o ajută să urce scările rampei, iar în clipele de nervozitate îi oferea ţigările mirositoare care o treceau pe tărîmul fericirii. Fără să-şi dea seama, Rita aluneca pe calea pierzaniei. încordarea nervoasă îi provoca insomnii. în curînd nu se mai putea lipsi de droguri. în tovărăşia lui Lucien Pynes cunoscu şi alte victime ale acestei patimi, iar după cîtva timp consideră felul ei de viaţă anormal, strins legat de viaţa de artist. Numai după ce-l întilni pe Monte Irvin începu să aibă scrupule şi îngrijorări — nu fiindcă atribuia admiraţia lui vioiciunii ei artificiale, ci pentru că îşi dădea seama cit de tari erau lanţurile care o încătuşau de Lucien Pynes. Simţea pentru Irvin o înclinaţie puternică şi de aceea începu să-şi analizeze viaţa din alt punct de vedere. Pe cînd viaţa lui Irvin fusese fără pată si în văzul tuturor, a ei ascundea taine întunecat •. Şi in sufletul ei se trezi dorinţa fierbinte să se descătuşeze de tot ce era necinstit în jurul ei.

Cit de iute şi aproape pe nesimţite alunecase pe panta asta grozavă, din seara cînd primise prima ţigară cu opiu ! Acum prăvălia lui Kazmah nu mai avea nici o taină pentru ea. Cel puţin aşa credea. Ştia că e un izvor nesecat de stupefiante. Mai ştia că tălmăcirea viselor era un pretext, dar cine era Kazmah nu ştia.

Şi pentru că nu era suficient că îl cunoscuse pe Lucien Pynes, Rita, condusă de acesta ca o barcă in derivă, a întîlnit şi alte personaje care aveau să-i marcheze viaţa.

într-o seară, după ce au cinat la un restaurant de lux, s-au dus în apartamentul lui Cyrus Kilfane, organizatorul unei „serate" închinate opiului. Aici Rita a cunoscut-o pe Molly Grctna, o excentrică divorţată, abandonată total patimii drogurilor.

Dar Rita n-avea să uite niciodată intilnirea cu „Lola" sau „doamna Sin", supranumită de inițiați, „stăpîna opiului", căci procura tuturor otrava pentru visuri.

Ceea ce atrăgea la această femeie erau ochii negri, migdalați adumbriți de gene lungi, părul de un negru strălucitor, ce bătea în albastru, și buzele ro-'ii, senzuale.

Cînd a întilnit-o prima oară pe Rita, i-a aruncat o privire lacomă și un fulger de răutate i-a sclipit în ochi. Pe buze, un zîmbet crud i-a dezvelit dinții sclipitori, ca ai unui animal de pradă.

Dar Rita a avut și o bucurie : consilierul ministerial Monte Irvin, care o curta mai demult, a cerut-o în căsătorie. Și ea a acceptat. Avea să i se schimbe \iața ? Lucien Pynes nu înceta, însă, s-o asalteze cu declarațiile lui amoroase. Era un joc periculos, atit pentru Rita, cît și pentru el.

9. AFACERI AMOROASE ȘI AFACERI CU STUPEFIANTE

Dacă Rita ar fi cunoscut relațiile dintre Pynes și Lola Sin alta ar fi fost, poate, desfășurarea evenimentelor.

Cu ocazia unei vizite în cartierul cinezesc, din apropierea docurilor, cei doi, adică Pynes si Lola, se vor prezenta în fața cititorilor în adevărata lor lumină și astfel vom înțelege multe din lucrurile co n-au fost pînă acum prea clare. Dar iată cum s-au derulat intîmplările.

în cursul săptămînii Rita primi un telefon. Era Lola Sin. Fără ceremonial o informă că aranjase c „distracție" pentru sîmbătă, in „Casa celor o sută de fericiri". Veneau Cyrus Kilfane cu Molly Gretna : era dispusă să vină și ea cu Lucien Pynes ? Tentația era mare. Acceptase. Intrase puțin în panică ulterior, amintindu-și de vorbele Lolei : „Nu e nici un deranj, dragă. Doar plătești pentru asta". Or finan-

ţele ei fuseseră puternic zdruncinate de cînd se cedase viciului. Poate că avea să plătească Pynes. Se invoiră la gîndul acesta.

In seara hotărită, toţi ceilalţi o aşteptau in automobilul lui Pynes, parcat la ieşirea din spatele teatrului. Nu s-a arătat surprinsă că în locul şoferului se găsea Juan Moreno, valetul lui Pynes, dar a înregistrat faptul.

Drumul pînă în cartierul chinezesc a fost parcurs fără incidente, deşi circulaţia era intensă. în apropierea docurilor, automobilul s-a avîntat în trombă prin străzi înguste şi întunecate. Molly ţipa istori '. de plăcere. După mai multe ocoluri, Juan Moreno a oprit automobilul într-un loc dosnic. Coborîră. Din stingă se răsfnngea o lumină slabă pe pavajul umed. Pynes împinse o uşă şi-i lăsă să treacă pe ceilalţi. Un glas cîrîi răguşit, îngheţind inima femeile. ' .

— Alo, alo, spion poliţienesc ! Repede, repede, Sin Sin Wa !

Vocea misterioasă imită apoi în chip desăvirşit fiuieratul unui agent de circulaţie şi încheie cu pocnituri de castagnete.

— închide uşa, Pynes, rosti încet Kilfane, în întunericul desăvirşit ! Aprinde lumina Sin !

— Sin Sin Wa ! cîrîi iar fiinţa nevăzută. Cel n:ai şiret om din Buenos Aires ! Buenos Aires ! Spion poliţienesc, spion poliţienesc ! Băgaţi de seamă !

— Ah, murmură Molly, acum ţip...

Pynes încuie uşa. în partea opusă a camerei, o fiinţă, care deabia se zărea, se aplecă deasupra unui dulăpior, scoase o lanternă marinărească, o aprinse -i o aşeză pe o masă simplă de brad. Acum se puteau deosebi oamenii şi lucrurile din cameră.

Odaia era joasă şi avea două uşi. Una se deschidea în stradă, cealaltă ducea într-un coridor pustiu. Jos, pe seînduri, o rogojină uzată. Două scaune, o masă si cîteva lăzi de ceai goale completau mobilierul.

Pe una din lăzi, aproape do dulăpior, şedea an chinez. într-atît de şters era galbenul feţei lui ciu-

pito de vărsat, incit părea de fildeş. Din creştet îi pornea o coadă de o grosime neînchipuită. Ochiul sting ii lipsea.

Îmbrăcămintea lui era modestă : o bluză largă şi nişte pantaloni albaştri. în picioare purta ciorapi cenuşii si pantofi cu talpa groasă. Pe umăr îi sta ciucită o cioară neagră ca abanosul. Şi ei îi lipsea ochiul sting.

Cu un gest teatral, Lucien Pynes făcu prezentările :

— Iată-1 pe Sin Sin Wa şi buna lui prietenă Tling a Ling. Nimeni nu replică. Doar cioara :

— Cel mai şiret din Buenos Aires ! Sin Sin Wa !

Pe faţa chinezului nu tresări nici un muşchi. Pynes i se adresă :

— E gata tot, Sin ?

— Gata. Lola a plegătit camela de sus, răspunse Sin cu glas tărăgănat, ca un gungurit de copil, căci in locul lui r el pronunţa întotdeauna *l*.

L'rcară o scară fără covor, care scîrţîia îngrozitor, si pătrunseră într-o cameră ceva mai bine luminată. Era un fel de debara, căci în ca se găseau, de-a valma, rochii, pălării, deopotrivă bărbăteşti şi femeieşti, apoi saltele, scaune, toate mirosind puternic a mucegai.

Kilfane deschise un dulap cu haine. Se dădu la o parte şi ciocăni de trei ori în fundul dulapului, făcu o pauză si mai ciocăni de două ori. De dincolo, din spatele dulapului, se auzi un glas înăbuşit.

— Cine e ?

— Cy şi prietenii lui !

Un foşnet şi toată borfăria din dulap căzu, lăsînd să se vadă o deschizătură, în care apăru Lola Sin ca în rama unui tablou. Era îmbrăcată cu un chimono .'"apenez de mătase verde şi avea în picioare pantofi de catifea verde-auriu, cu nişte tocuri atît de înalte, cum nu mai văzuse Rita pînă atunci.

— Intraţi ! zise ea.

Păşiră într-un coridor aşternut cu covoare. Lola încuie uşa dulapului. în spatele lui se găsea o firidă care ducea în clădirea alăturată. La rîndul ei si firida era mascată de o uşă masivă.

— A, da, constată Kilfane, se pricepe moş Sin la aşa ceva. Uşile sînt admirabil mascate.

Parcă nerăbdătoare, Lola îi conduse pe fiecare in cîte o cameră bogat decorată cu draperii, covoare şi perne. Apoi îndeplini, în faţa fiecăruia, ritualul aprinderii pipei. Cind toţi visau sub influenţa drogului, apăru in uşa camerei lui Lucien Pynes. Acesta, tolănit într-un fotoliu, fuma o ţigară. Fără să zică nimic, Lola intră în cameră, se aşează pe braţul fotoliului şi îşi lipi obrazul de al lui Pynes.

— • De ce nu fumezi o pipă ? Ce s-a întîmplat ? întrebă femeia drăgăstos. Eşti schimbat.

— Aşi, prostii ! Sau, poate, ai drepttae. Mi-au spus-o si alţii.

— Eu ştiu ce-i cu tine. Lola se întoarse şi-l privi adînc în ochi. Continuă. Eşti putred de bogat. Ai vrea acum să te faci... om de treabă. Aşa c ?

Pynes zimbi amar.

— Cinstea e o chestie de aparenţă exterioară. Schimoarca de care vorbeşti trebuie să fie in adîncul eului meu...

— A. bănuiesc de ce nu vrei să fumezi o pipă. Ai făgăduit dulcei tale prietene s-o veghezi, ca nu cumva să-i taie cineva frumosul ei gît de **Iebăda .** Recunoaşte, hai recunoaşte !...

— S-ar putea să ii dreptate. Nu uita, Lola, că mă ocup în egală măsură şi de interesele tale şi de ale mele. Trebuie să ştii că Rita ve mărită în curînd cu Monte Irvin care, dacă ar avea vreo bănuială, ar fi în stare să năruie din temelii „Casa celor o sută ci.[1] fericiri".

— Şi ai dus-o şi la Kazmah ! îi reproşa femei.'..

— Da. Pe vremea aceea, însă, era doar logodi:ă cu Irvin.

— înţeleg. Şi... au băgat toţi de seamă, că eşti schimbat. Da, da, e o prietenă cit se poate de drag - lasă...

— X-a fost nicicând altceva pentru mine şi nici n-are să fie, Lola.

La vorbele astea, spuse intenţionat, temperamentul sălbatic al Lolei izbucni ca o flacără.

— Aha, şi crezi că eu n-am ochi să văd ? Dacă ar fi fost ca celelalte nici nu mă sinchiseam, dar eşti îndrăgostit de ea ! ţipă Lola.

Cu ochii scînteetori, cu pumnii ameninţători, femeia il privea nebună de gelozie.

Pynes recunoscu în sinea sa că greşise. Dar era prea tirziu. Lola era capabilă de crimă. Fără să vrea, işi aminti cum o cunoscuse la Buenos Aires, pe vremea cînd era vestita cintăreaţă „La beile Lola", înainte să devină soţia lui Sin Sin Wa, iar el tovarăşul lor în afacerile murdare cu stupefiante. I se fără silă de propria-i persoană. Dar şi frică.

10. ÎN GHEARELE LUI KAZMAH

După ce Rita se căsători cu Monte Irvin renunţă Ia teatru. I se păru, la un moment dat, că acum a căpătat o oarecare independenţă, justificată prin contul frumuşel pe care soţul ei îl deschisese la bancă. Dar era numai o iluzie. Treptat, contul ei se subţia şi devenea tot mai legată de Kazmah şi de Lola Sin, căci dependenţa de droguri se adîncea, tîrind-o în mocirla unde multe suflete piereau definitiv. I se păru ciudată chiar atitudinea lui Lucien Pynes. O uimea şi o stînjenea, totodată, faptul că deşi el fusese acela care o aruncase în braţele celor doi, ciuta acum s-o rupă de viciu. Era de neînţeles, işi pierdu încrederea in el. Rezultatul : fără ştirea lui, se dusese de două ori, cu Molly Gretna, la „Casa celor o sută de fericiri".

Ir. timpul acesta a cunoscut-o pe Margaret Halley. S-au împrietenit repede. Ba mai mult, doctoriţa il prezentă pe vărul ei Quentin Gray, recent întors de pe continent, unde îndeplinise o funcţie la o ambasadă. De cum a văzut-o, tînărul s-a îndrăgostit de ea.

Rita era obişnuită : cu toţi se întîmpla la fel. Curînd, doctoriţa Halley şi-a dat seama de patima Ritei. La descoperirea asta contribuise şi faptul că furnizorii ei de droguri ridicaseră într-atît preţurile, încît Rita era aproape în imposibilitate să le satisfacă pretenţiile. Contul ei din bancă se topea văzînd cu ochii. Se împrumuta, în speranţa că va putea rambursa, li era însă imposibil. Soţul ei, Monte Irvin, nu ştia nimic şi ea se temea să-i ceară realimentarea contului, ca nu cumva acesta să bănuiască ceva. Uneori, in pragul desnădejdii, se gîndea că ar face mai bine să-i spună totul. Poate că înţelegerea şi dragostea lui ar fi salvat-o. Dar nu îndrăznea. îi era frică. Se hotărî să se plîngă lui Pynes. Acesta se sperie de starea ei.

— O să vorbesc cu Kazmah, o asigură el. Nu te duce la el. Se va ascunde sau îţi va spune că nu cîstigă nimic la întreaga afacere. Tot aşa i s-a întîmplat şi lui Kilfane...

— Ah, Lucien, îmi eşti un adevărat prieten. N-am să uit gestul tău...

— Nu-i nimic, dragă. Dar de ce nu cauţi să pui puţin friu patimii tale ? Nu-ţi dai seama că din zi în zi vei simţi nevoia unei doze tot mai mari ? Şi va veni o vreme...

Rita se cutremură.

— Nu, nu ! Nu mă înspăimînta. Am să mă las...

Intervenţia lui Pynes s-a dovedit benefică. Preţurile lui Kazmah au scăzut şi Rita n-a mai fost nevoită să se împrumute sau să se lipsească de o rochie sau de un mantou, ca să-şi poată satisface patima. Tinăra femeie redeveni voioasă şi, parcă, mai frumoasă.

într-o zi, pe cînd Monte Irvin era plecat în America latină, trimis de guvern cu treburi urgente, Pynes o invită la teatru. Apoi, după spectacol, la restaurant. Cînd să intre în salonul cel mare, Rita exclamă :

— Uite-l pe Gray ! Vai ce mutră face ! Te priveşte cu insistenţă !

— Vezi cine-i cu el ?

— O, Lola Sin ! Şi el e... „client" ? făcu Rita curioasă.

Pynes se făcu că nu aude şi înainta spre masa celor doi, urmat de Rita. Gray, însă, îngălbenindu-se subit, se ridică şi zise cu glas chinuit :

— îmi pare rău că trebuie să plec... O întîlnire urgentă... Noapte bună ! Şi ieşi din restaurant.

— Ce are băiatul ăsta ? Nu cumva s-a cherchelit ? întrebă Pynes.

— Poate că are ceva pe inimă, răspunse ironic Lola Sin uitîndu-se complice spre Pynes şi cu ură la Rita.

Curînd după miezul nopţii Rita ajungea acasă, în,linte de despărţire Pynes i-a cerut adresa lui Gray, motivînd că are să-i comunice ceva. Peste zece minute suna la uşa tînărului. După ce au schimbat cîteva amabilităţi, Pynes i-a spus :

— Am venit să înlătur o neînţelegere, legată de doamna Irvin...

La numele Ritei, Gray il privi iritat.

— Ce neînţelegere ?

— Referitor la raporturile mele cu ea. O să-ţi vorbesc deschis, pentru că mi-e dragă şi o stimez. Aceeaşi stimă o am şi pentru Monte, soţul ei. Ţin să precizez : între noi n-a existat şi nu există decît prietenie şi caramadcrie. Atît ! accentua el ultimul cuvînt. .

Gray se lumină la faţă. Aprinse o ţigară şi îi întinse şi lui Pynes pachetul. Acesta refuză.

— Nu fumez decît ţigările mele. Sînt aduse din Buenos Aires. Comandă specială ! Bineînţeles, nu suflă o vorbă că ar fi cu opiu.

La plecare, Gray mai făcu o referire la Rita :

— Iartă-mă, Pynes. Dar e a dracului de frumoasă. Dacă n-ar fi măritată...

Se despărţiră în uşa apartamentului. Din întîmplare sau intenţionat — ca să-l împingă pe calea pierzaniei — Pynes uită pe măsuţa din salon pachetul său cu ţigări.

Nu trecuse nici o lună de la ultima intervenţie a lui Pynes şi Rita se afla într-o stare de adincă deznădejde. Preţurile lui Kazmah deveniră iar exorbitante. Bani nu mai avea, iar creditorii deveneau tot mai stăruitori. Şi, ca o culme a nenorocirii, pentru prima dată de cînd se măritase, Irvin începu să se intereseze de risipa pe care o făcea soţia sa. Cu surprindere, făcuse constatarea că aceasta, una dintre cele mai bogate femei din Londra, nu mai avea literalmente nici un gologan.

Pentru a-şi mai potoli creditorii nerăbdători, Rita îşi amanetă o parte din bijuterii. Kazmah însă nu voia să dea pe datorie, iar poliţe nu primea. Nici de primit nu mai voia s-o primească. în disperarea ei, Rita nesocoti orice precauţie şi-i scrise că nu-i poate plăti cît cere el ; il rugă să păstreze scrisoarea drept un accept pe care îl va achita în termen de trei luni. Nu primi nici un răspuns, dar cînd se duse în Old Bond Street Raşid ii făcu o propunere imposibilă :

— Şeicirlui El Kazmah i se pare ciudat că prietenul dumneavoastră Quentin Gray nu l-a vizitat încă niciodată. Dacă l-aţi aduce şi pe dinsul, lucrurile s-ar putea schimba...

Abia acum înţelegea Rita scopul urmărit de Kazmah.

— Doamne, cît de jos am ajuns ! murmură ea dezgustată.

Părăsi plină de scirbă prăvălia blestemată. Se simţea la marginea prăpastiei. Lipsa stupefiantelor îi răpea somnul, îi tulbura judecata. Ultima ei speranţă era acum Margaret Halley. O vizită şi i se destăinui.

Doctoriţa îi prescrise cîteva doze de cocaină ; bineînţeles sub prestare de jurămînt că va veni să-i facă tratamentul de dezintoxicare. Rita a acceptat, deşi ştia că nu se va ţine de cuvînt.

După cîteva zile, într-o seară, cînd nu mai avea cocaină, simptomul de abstinenţă se declanşa brusc. Speriată, alergă la Margaret. Doctoriţa nu era acasă.

Mîzgăli în grabă cîteva cuvinte pe o bucată de hîrtie şi lăsă misiva portarului.

In panică, hotărî să-l viziteze pe Pynes. El o mai ajutase ; de astă dată îl dorea intermediar. Trebuia să se rezolve, odată pentru totdeauna relaţiile dintre ea şi Kazmah !

Cu cuvinte gîtuite de emoţie, nenorocita îi povesti chinurile ei şi încercările lui Kazmah de a-l atrage pe Gray în rindul celor robiţi drogului.

— Cheamă-l imediat la telefon ! strigă ea sălbatic. Ţie nu-ţi opune rezistenţă. Spune-i să mă primească chiar acum. Acum ! Acum !

— Linisteste-te, draga mea. Am să vorbesc eu cu el.

— Nu, nu tu ! Ci eu ! Vreau să stau faţă în faţă cu pungaşul ăsta ! Trebuie să mă asculte. Simt gheara lui cum îmi strînge gîtul. Iar dacă e vorba să plătesc, atunci să plătească şi el, nemernicul ! Spune-i : ori mă primeşte imediat, ori mă duc la poliţie !

Ameninţarea era serioasă, aşa că Pynes se hotărî să vorbească cu Lola Sin.

Cînd plecară pe jos spre locuinţa lui Kazmah, Lucien Pynes nu bănuia că se îndreaptă spre moarte, iar Rita Irvin că este urmărită de doi detectivi angajaţi de soţul ei.

11. COMISARUL KERRY ÎŞI PREZINTĂ DEMISIA

Inspectorul general Hutchinson îi făcu semn lui Peter Kerry să se aşeze. Acesta, deşi arbora, ca întotdeauna, o mină sănătoasă, era nervos. Se aşeză întîi pe marginea scaunului, apoi se trînti în el cu violenţă, de parcă ar fi vrut să-l sfărîme sub greutatea lui. în timpul acesta, înaltul ofiţer de poliţie, cu capul sprijinit pe mînă, îl studia pe sub gene şi răsfoia încetişor nişte hîrtii.

— Aşadar, n-ai reuşit, încă, să stabileşti identitatea fugarului Kazmah ? zise el ridicînd brusc privirea.

— Nu încă, domnule inspector general. Comisarul Whiteleaf, de la comisariatul din Vine Street, a chestionat toţi agenţii şi informatorii din Picadilly. Nimeni nu-l cunoaşte şi nici nu l-a văzut vreodată pe ghicitor.

— Şi servitorul egiptean ?

— Il cheamă Rasid, preciza Kerry. Nu a fost găsit. Am de gînd, în schimb, să-l arestez pe Juan Moreno, servitorul lui Pynes.

— Ce a declarat ăsta ? întrebă Hutchinson răsfoind distrat hîrtiile.

— Susţine că este cetăţean american, dar nu poate arăta nici un act doveditor. A fost angajat de Lucien Pynes la San Francisco. Declară că nu poate da nici o informaţie. A introdus-o pe doamna Irvin în seara crimei în locuinţa lui Pynes. Sir Lucien si doamna Irvin au plecat apoi împreună, iar Pynes i-a cerut să scoată maşina din garaj şi să-i aştepte la club, unde aveau de gînd să ia masa. Moreno zice că şi-a îndeplinit întocmai însărcinarea. După ce a aşteptat un ceas în faţa clubului, a aflat de la portar că Lucien Pynes n-a fost pe acolo. A dus maşina îndărăt la garaj şi s-a înapoiat imediat după ora opt acasă, în Aibemark Street.

— Hm ! Depoziţia lui a fost confirmată ?

— Da. Portarul îşi aminteşte că Moreno l-a întrebat de Pynes. De asemenea, oamenii garajului au declarat că a plecat cu maşina, apoi a adus-o înapoi.

Deodată, inspectorul general ridică privirea spre subalternul său şi întrebă :

— Ce crezi, s-ar putea deduce, după experienţa dumitale, că Juan Moreno ar fi Kazmah ?

Kerry protestă categoric :

— Nu ! Kazmah mi-a fost descris, de două persoane diferite, ca un om cu nişte ochi de o mărime

neobișnuită. în depoziția sa, domnișoara Halley scrie : „Avea ochii peste măsură de mari, cum nu mai văzusem la o făptură omenească !". Moreno are niște ochi mititei, ca de porc. Cred că le-a fost compiice lui Kazmah și doamnei Irvin, ajutîndu-i să dispară.

— Hm ! Și cu compania de țigări cubaneze ce este ?

— O pungășie. Slujea drept decor. Nu era decît o intrare camuflată in locuința lui Kazmah. Patron este un oarecare Isaaks. Dar și el a dispărut. Kerry se opri și aruncă ochii în tavan. Remarc un lucru — continuă coborîndu-și privirea spre interlocutor —, apartamentul lui Kazmah, din Old Bond Street, este în vecinătatea apartamentului lui Lucien Pynes, din Aibemark Street. Și încă o coincidență : ambii locuiesc de vreo opt ani la adresele acestea.

— într-adevăr, un amănunt interesant. Dar să revenim la traficul de stupefiante. Ai găsit ceva urme în locuința lui Kazmah ?

— Nimic. în afara bănuielii doctoriței Halley, n-avem nici o dovadă că ghicitorul vindea droguri.

Inspectorul general închise dosarul cu documente și își băgă ochelarii în toc, semn că întrevederea luase sfirșit. Kerry nu schiță un gest. Scoase din haină o hîrtie și o întinse spre înaltul slujbaș.

— Ce este ? întrebă acesta distrat.

— Demisia mea...

O bucată de vreme nu se auzi decît vuietul înăbușit al străzii. Apoi Hutchinson scoase ochelarii din toc și începu să sa joace cu ei.

— Nu prea ți-ai ales momentul potrivit Kerry. Te-ai gîndit, cumva, și la pensia dumitale ?

— îmi dau seama la ce renunț, domnule inspector general, dar nu pot lucra în condiții de suspiciune. Ați pus pe cineva să mă dubleze în afacerea Kazmah. Nu este corect. Dacă există, cumva, vreo suspiciune că m-am făcut vinovat de ceva, solicit o anchetă disciplinară in văzul tuturor. N-am nimic de ascuns... Mirarea de pe chipul lui Hutchinson îl

făcu să adauge : Dumneavoastră aţi sezisat Ministerul de Interne, care a trimis un delegat cu sarcini speciale. Deci n-aveţi încredere in mine. Aşa că demisionez...

După ce îşi reveni din consternare, inspectorul general zîmbi forţat şi spuse calm, măsurîndu-'i fiecare cuvînt :

— înţeleg revolta dumitale, Kerry. Nu trebuie, însă, să luăm lucrurile in tragic. Nimeni nu-ţi pune la îndoială competenţa şi probitatea morală. Aş fi primul care ar protesta, dacă cineva ar face-o. Dar, interese de stat, majore, care ne depăşesc, impun anumite condiţii în „jocul" cu Kazmah. Nu uita că, prin Rita Irvin, este implicat şi consilierul ministerial Monte Irvin. Pentru o anchetă discretă, care să nu dăuneze guvernului, subsecretarul de stat de la Interne a cerut prefectului poliţiei să numească un agent specializat în traficul internaţional de droguri, ce trebuie să se ocupe de caz şi să-i raporteze direct.

— îl cunoaşteţi pe acest agent ?

— Nu. nu-l cunosc şi nici n-am fost consultat la desemnarea lui. Fiind vorba de ancheta dumitale, n-aş fi fost de acord...

Acum lucrurile păreau să se lămurească si pentru Peter Kerry. Mai ales după ce îşi amintea cele spuse de doctariţa Halley, nepoata lordului.

— Mi s-a comunicat — continuă inspectorul general — că acest personaj fără nume se legitimează cu o carte de vizită a lordului, pe care acesta a scris 719.

— De ce „719" ? făcu Kerry îmbunat.

— Nu ştiu. E pentru prima dată cînd nu sînt ele acord cu prefectul poliţiei. De altfel, cred că nici el nu acceptă hotărîrea lordului. Dar, asta este. Ordin. Am impresia că se bănuieşte o complicitate între unii poliţişti şi traficanţii de droguri. înţelegi, nu ?

— Dacă este asa, înţeleg. Mi-au picat şi mie în mînă cîţiva poliţişti incorecţi...

— Ah, am uitat să-ţi spun. Ştiu că presa de senzaţie te asaltează. Nici un cuvînt despre 719 !

— Bineînţeles ! Dacă noi nu existăm pentru 719, nici 719 nu există pentru noi !

Luă de pe birou hîrtia ce ar fi putut să întrerupă o carieră strălucită şi o vîrî în buzunar. Acum, întrevederea, într-adevăr, se încheiase.

12. MOLLY GRETNA SE HOTĂRĂŞTE SĂ VORBEASCĂ

Se apropia miezul nopţii, cînd sergentul Coombes deghizat în agent de circulaţie se agita în faţa restaurantului „Princes". Ceaţa, ce se lăsase deodată, din senin am spune, îi ascundea manevrele şi zîmbetul şiret. Un observator atent ar fi sesizat, însă, schimburile de cuvinte dintre el şi şoferii de taxiuri parcate de o parte şi de alta a intrării in restaurant.

Cînd activitatea lui Coombes se mai domolise îşi făcu intrarea în scenă Kerry roşcovanul. Comisarul îmbrăcase un costum de seară prea mic pentru trupul său ; nimeni nu bănuia că în urmă cu aproape douăzeci de ani îl purtase la nuntă. Purtîndu-l acum, atrăgea atenţia ca o sperietoare atîrnată in porumb. Kerry zîmbea în sinea lui. Asta şi voia, să atragă atenţia asupra lui, iar Coombes să acţioneze nestingherit. Din mulţimea localurilor de noapte se opriseră asupra lui „Princes" şi a unei „bombe" frecventate de „lumea bună", fiindcă avea ruletă.

Pe o canapea, în imediata apropiere a intrării în restaurantul „Princes", un tinăr înfierbîntat de dans îi făcea vînt cu un evantai unei tinere şi mai înfierbîntate. Tînăra era Molly Gretna. Odată cu Kerry intră în restaurant şi un vînzător de ziare, care strigă din uşă : „Crima din Old Bond Street ! Noi descoperiri ! Ultimele ştiri !" Atrasă, Molly se ridică de pe canapea şi se îndreptă spre vînzător, cu gîndul

«ă cumpere un ziar. Fără să vrea — sau poate intenţionat — comisarul o lovi uşor.

— Scuzaţi, făcu el. Şi luînd o caraghioasă poziţie de drepţi se prezentă : Comisarul şef Peter Kerry.

Molly Gretna zimbi strepezit şi îngălbeni. Renunţă la ziar şi luindu-şi însoţitorul de braţ se îndepărtă de roşcovan.

— O, Bill, zise ea. E comisarul Kerry. Cel care se ocupă de cazul sărmanului Lucien !

— Cum ? ! făcu acesta. Eu zic să mergem. Vrei să te pună martoră şi să te expui unui interogatoriu neplăcut ?

— Doamne fereşte ! De unde pînă unde ?

— Păi n-ai citit în ediţia de dimineaţă a lui „The Times" că-i caută pe clienţii lui Kazmah ? O să primim, probabil, cu toţii citaţii. Să le spun şi celorlalţi, care mai sînt pe aici. Uf ! Eu mă evaporez !

Largul salon al restaurantului fu străbătut de un fior. Kerry se prefăcu că nu bagă de seamă tulburarea stîrnită de apariţia lui. înainte de plecare unii comentau ironic : „E o curată prostie să trimiţi un poliţist cu părul roşu, îmbrăcat în haine de împrumut, pe urmele unui criminal atît de rafinat !".

Kerry roşcovanul chibzuise bine diversiunea. El era „sperietoarea" menită să-i tulbure pe cei implicaţi în afacerea ce o ancheta şi să-i determine să se volatilizeze cît mai repede. în timpul acesta, afară, sergentul Coombes urma să afle de la şoferi adresele celor ce părăseau în grabă restaurantul. Apoi, el avea să-i ancheteze.

După o jumătate de oră, mulţumit de rezultat, comisarul şef părăsea localul şi se îndrepta spre „Star", bomba lui Joe Mancini, italian de origine americană, bănuit că ar fi în legătură cu mafia.

După ce-l împinse brutal pe galonatul portar ce i se proţăpise în faţă, căutînd să-l convingă că localul este închis, Kerry urcă scara de stejar ce ducea la etaj. Urechea lui antrenată, sezisă zbîrnîitul înăbuşit al unei sonerii, ceea ce demonstra că portarul ii avertiza pe cei de la etaj. Sus, pe palierul din

-săpatul scărilor, îl aştepta un uriaş. Nasul strivit şi dantura falsă indicau un fost boxer ; era Joe Mancini.

— Bună seara, domnule comisar şef. Cu ce treburi pe la noi ? Să sperăm că nu e ceva neplăcut.

— Nu, am venit să-ţi admir dantura.

Masivul zîmbi acru ; nu gusta gluma. îşi frecă încurcat miinile.

— Localul s-a închis. Am rămas cîţiva prieteni şi făceam o partidă de remi...

— Bine, bine. Dacă crezi că au avut timp să ascundă ruleta, să intrăm. Astă seară nu vreau plevuşcă, ci morun.

Deschise uşa şi privi în salon. într-adevăr, la o masă doi bărbaţi în vârstă şi o femeie de vârstă incertă jucau remi. Brusc, Kerry, trinti uşa şi scuipă p; intre dinţi ;

— Sus, la etajul trei ! Fără vorbă ! Ia-o înainte ! Şi fără fiţe !

La etajul trei, Kerry pătrunse brusc într-un salon nu prea mare, urmat de patron. Vreo treizeci de persoane — bărbaţi şi femei — îl priveau contrariate şi panicate. în mijloc, o masă lunguiaţă trona ca un pescăruş într-un lan de grîu, adică precum nuca în perete. „Asta-i ruleta !" îşi zise Kerry. Deocamdată nu-l interesa. Fumul era gros să-l tai cu cuţitul. înainta pînă lingă masă şi spuse răspicat :

— Poliţia ! Toată lumea să-şi prezinte cartea de vizită !

Surprinşi că scapă atît de uşor, unul după altul, clienţii lui Joe Mancini depuseră în plama mare, cit O farfurie, a comisarului, cărţile lor de vizită. Cind sa le bage în buzunar, una îi atrase atenţia. Era a lordului Wrexborough şi pe ea seria 719 ! Simţi că 1 se ridică sîngele în obraji.

— Drăcia dracului ! exclamă Kerry. Care dintre •ei să fi fost ?

A doua zi dimineaţa, Molly Gretna primi vizita doctoriţei Margaret Halley. Deşi nu se puteau suferi, se purtau de parcă ar fi fost cele mai bune prietene. După banalele fraze de curtoazie plină de ipocrizie, doctorița atacă frontal :

— Spune-mi, draga mea, printre prietenii Ritei Irvin n-ai întilnit-o, cumva, pe Lola Sin ?

— Lola Sin ?

Molly aruncă o privire fugară doctoriţei şi rătă în lături. Margaret insistă :

— Dragă, gindeşte-te la Rita, gîndeşte-te la soţul ei. Nimeni nu vrea să facă declaraţii despre Lola Sin sau Kazmah. Nimeni nu vrea să fie amestecat in afacerea asta, dar uită că Lucien Pynes a lest asasinat şi Rita a dispărut. Dacă ştii ceva spune-mi, nu te lăsa stăpînită de teamă. Te asigur că informaţiile tale vor ajunge la omul potrivit, discret, la delegatul Ministerului de Interne...

Un frison a străbătut-o din cap pînă-n picioare pe Molly Gretna. îi era frică. Simţea că o plasă nevăzută o învăluie şi-i paralizează mişcările. Aseară comisarul acela roşcovan, acum doctoriţa...

— Nu, nu ştiu nimic, n-o cunosc pe Lola Sin...

Margaret Halley nu insistă. Aflase destul. Se ridică si plecă...

La zece minute după plecarea doctoriţei, Molly se îmbrăcă, comandă un taxi şi ateriza la Seot'iancl Yard, unde întrebă de comisarul şef al servicmlui criminalistic.

La vederea ei, Kerry nu se arătă surprins. îl surprindea doar faptul că fusese atît de promptă, după intilnirea lor la „Princes" şi dispariţia ei precipitată de acolo. De teamă să n-o înfricoşeze, se întrecu in amabilităţi. îi pregăti şi o cafea, lucru carc-1 miră într-atît pe sergentul Coombes, încît lansă printre subalterni un zvon pe cit de stupid, pe atît de neadevărat : ..Roşcovanul s-a îndrăgostit !". După Îndelungi pregătiri, Kerry deschise discuţia :

— Aş putea ştii de la cine aţi aflat că am nevoie de informaţii ? Să nu-mi spuneţi că din ziare !

— Bineînțeles că din ziare ! Apoi mi-a spus și domnișoara Halley că...

— încep să pricep : doctorița v-a sfătuit să veniți Ia mine, nu ? căută el s-o încurajeze.

— Ași, de unde ! M-a rugat să-i dau informațiile, ca să le comunice unui delegat al Ministerului da Interne...

— Cum ? ! Ochii comisarului scăpărau. Spuneți-mi, vă rog, amănunțit, ce vroia domnișoara Halley să afle de la dumneavoastră ?

— Vroia să știe unde locuiește doamna Sin.

Singele lui Kerry zvîcnea cu putere prin vine. Așadar, 719 dibuia și el prin întuneric.

— Și nu i-ați spus ? întrebă repede Kerry.

— Nu, domnule comisar șef. M-am gîndit că numii dumneavoastră sînteti persoana indicată s-o afle.

— Perfect ! Dați-mi adresa.

— Știu că o să vi se pară ceva grozav... am fost la locuința doamnei Sin. I se zice „Casa celor o sută da t'-ericiri".

— Bine, bine. Unde se află casa asta ?

— • Nu știu. La nevoie v-aș putea conduce acolo, dar habar n-am cum îi zice străzii. Mergi pe o mulțime de străzi care te înfioară și ajungi la o casă păzită de soțul Lolei Sin, un chinez chior cu o cioară pa umăr care aiurează într-una despre spioni polițienești si... Ah, n-am să uit în viața mea !

— Un moment, conită. Cum îl cheamă pe omul ăsta ?

— Sin Sin Wa... Și are o cioară domesticită ca vorbește ca o zgripțuroaică bătrînă. Are numai un ochi.

— Cioara ?

— Da — și chinezul tot așa.

— Descrie-mi casa.

Molly descrise cu amănunte fumătoria de opiu, iar Kerry o asculta încordat.

— Aşadar, camerele de fumat se găsesc în clădirea vecină ?

— Bănuiesc. Noi trecem dincolo printr-un dulap..

— Ai putea să-mi numeşti cîteva din persoanele care vizitau casa ?

— Biata Rita ; bineînţeles şi Lucien Pynes. A, da,, mai venea şi Cyrus Kilfane.

— Artistul american ? Asta s-a întors de mult în ţara lui. Pynes e mort, iar doamna Irvin dispărută. Altcineva mai venea ?

Molly clătină din cap, negativ, semn că nu ştia. Kerry bănuia că minte ; şi nu greşea.

— Cine te-a dus întîia oară acolo ?

— Kilfane.

— Ce legături există între Kazmah şi Lola Sin ?

— Nu ştiu. Kazmah comercializa unele stupefiante. Cei care voiau să fumeze opiu erau trimişi la Lola Sin.

— Cum ? Le dădea adresa ei ?

— Nu, nu, îi dădeau ei adresele lor.

— Aşa ? Deci Lola îi aborda ?

— Da. Ah, domnule comisar. Molly se aplecă spre el. Citesc în ochii dumneavoastră că mă găsiţi grozav de... destrăbălată. O să fiu arestată ?

Kerry tuşi uşor. îi venea chiar să zîmbească. Aflase ce dorea.

— Vă sînt foarte recunoscător, doamnă, zice eî înclinîndu-se politicos.

13. IDOLUL DE AUR

Londra zăcea în ceaţă. în preajma docurilor se ridicau valuri de abur care învăluiau străzile într-o umezeală de nepătruns ; orice străin rătăcit prin partea locului era pierdut.

Peter Kerry, înfăşurat într-o manta de ploaie, orbecăia prin întuneric ; nu-şi zărea nici agenţii care îl însoţeau. Informaţiile furnizate de Molly Gretna permiseră agenţilor săi să localizeze bîrlogul lui Sin Sin Wa.

— Fir-ar a dracului de treabă ! înjură cl înfuriat,, izbindu-se cu piciorul de un zid. Unde, dracu eşti, Bryce ?

— Chiar lingă dumneavoastră, domnule comisar,, răspunse Bryce apucîndu-1 de braţ. Mai mergem vreo zece paşi şi o să zărim lampa, dacă o fi aprinsă, bineînţeles.

Dibuiră cu băgare de seamă mai departe. Prin ceaţa deasă trecu un zgomot înăbuşit.

— Tot aici eşti, Bryce ?

— Da, da.

— Hm, atunci mai e cineva pe-aici. Ei, domnule, cine-i fi... te-ai rătăcit ?

Se opri şi trase cu urechea. Nimic.

— Aş putea să jur că e cineva în urma noastră.

— Aşa e, domnule comisar-şef. Eu l-am şi zărit. Probail vreun chinez de prin partea locului. Uite că am ajuns.

Kerry auzi o bătaie înăbuşită lîngă el şi se pomeni în faţa unei uşi scunde alături de Bryce.

— Allo, allo, cîrîi un glas ciudat. Spion poliţienesc ! Repede ! Sin Sin Wa !

— Sin Sin Wa e acasă, zise Bryce. Asta e cioara.

Se auziră zăvoare trăgîndu-se ; prin perdeaua de ceaţă străbătu o luminiţă. Pe peretele din fund se desenă o siluetă caraghioasă.

— Doliţi să volbiţi cu mine ? gînguri un glas din întuneric.

— Da, mîrîi Kerry. Vreau să-ţi inspectez dugheana...

Trecu apoi pe dinaintea asiaticului şi deabia acum descoperi pricina siluetei lui ciudate : pe umărul stîng al chinezului stătea cioara cu aripile întinse.

— Al mai deştept om din Buenos Aires ! ţipă ea în urechea comisarului.

Pe o ladă de ceai sclipea o statuetă ; era un Buda din lemn poleit cu aur.

— Dumnezeul lui Sin Sin Wa, şopti chinezul. îl culăţăm. E un dumnezeu plima întîi.

— Hm !... îmi pare rău că te deranjez de la îndeletnicirea ta cucernică, dar dă încoa o lampă, zise Kerry.

— Foalte bine, răspunse Sin Sin Wa. Puse idolul într-un dulăpior din care scoase un felinar, închise dulapul, apoi se aşeză pe lada de ceai. Zîmbea într-una, cu mîinile aşezate pe genunchi.

Kerry începu interogatoriul :

— Agent Bryce, recunoşti în persoana asta pe Sin Sin Wa, proprietarul acestei locuinţe ?

— Da, domnule comisar şef.

Agentului nu-i prea era la îndemînă şi ocolea privirea chinezului.

— Ai auzit vreodată în casa asta sau, mai bine-zis, ai văzut sau mirosit ceva suspect ?

— Nimic, domnule.

— Nu ţi-a venit niciodată bănuiala că Sin Sin Wa ar ascunde ceva — sus de pildă ?

— Nici asta. Nu mi s-a făcut nici o plîngere împotriva lui.

— Totul e în oldine, bîigui chinezul cu satisfacţie.

Kerry se întoarse brusc spre el.

— Vreau să vorbesc cu nevasta-ta. Cheam-o aici !

Sin Sin Wa întoarse mîinile arătînd podul palmelor.

— Nu ale femeie ! îl asigură el blînd.

Kerry scoase o pereche de cătuşe şi se aşeză ameninţător în faţa chinezului. Acesta nu se clinti. întinse mîinile zîmbind resemnat.

Criminalistul stîrnse înfuriat din fălci şi se uită la Bryce.

— I-ai văzut vreodată nevasta ?

— Nu, nici n-am ştiut măcar că e însurat.

— Ei, pentru ultima oară — unde e nevastă-ta ?

— A fugit ! rînji prietenos Sin Sin Wa. Ce scolpie de femeie ! O hoaţă. Mi-a fulat tot. A venit aici cînd Sin Sin Wa s-a dus să se bălbielească, a fulat toţi banii.

Disperat, Kerry zise serîşnind :

— Rămîi aici, Bryce, mă duc să cercetez casa. E cineva sus ?

— Nimeni aici. Sin Sin Wa singul. Culăţă idolul lui de aul.

Kerry vîrî cătuşele în buzunar, aprinse lanterna şi urcă scara spre, camera unde se afla dulapul, de care îi vorbise Molly Gretna. îl deschise repede şi smuci boarfele din cuiere. După ce-1 goli, Kerry intră în dulap şi începu să-i ciocănească fundul.

— Asta e zid de piatră, nu perete de scinduri ! bodogăni el înfuriat.

Ciocăni fiecare locşor — nimic ; nicăieri nu suna a gol. Trecu în camera de alături care slujea, probabil, de dormitor si-şi aruncă privirea în curtea interioară. Pustiu.

Poliţistul coborî. Chinezul stătea tot pe lada de ceai, încremenit ca o statuie, cu mîinile pe genunchi.

— Nu se poate, trebuie să existe o comunicaţie cu clădirea de alături, zise Kerry. Informaţiile pe care le am sînt sigure... Du-te de adu doi agenţi, Bryce ! Nu pot să găsesc singur drumul.

14. LUPTA ÎN ÎNTUNERIC

Pe la orele 23, ceaţa începu să se împrăştie treptat. Apa sclipea nedesluşit sub picioarele lui Kerry, cînd acesta trecu peste podul canalului din Limehouse.

Criminalistul coti la dreapta şi merse o bucată de drum păşind agale. Deodată sări in gangul unei case şi rămase nemişcat.

în ultimele douăzeci şi patru de ore nu-1 slăbea ideia că cineva îl urmăreşte cu mare viclenie, pas cu pas. Acum era curios să dea ochii cu urmăritorul. Acesta înainta tiptil, călcînd in virful degetelor. Li-

pit de zid, cu o mină în buzunar, oprindu-şi respiraţia, Kerry îl aştepta. Din ceaţa nopţii se desprinse o umbră.

Cu o săritură, Kerry se repezi din întuneric, înşfacă individul de guler şi-i aruncă în faţă lumina lanternei.

— Ptiu, ăsta e de la agenţia Spinker !

Lumina se răspindi pe chipul de pasăre de pradă al lui Brisley. Omuleţul începu să se zbată.

— Ohoho, îl luă în bătaie de joc criminalistul, aşa ne-a fost vorba ? Noi ponosul şi voi folosul ? Noi trudim zi şi noapte ca să descoperim ceva şi voi vreţi să luaţi caimacul, ca să încasaţi banii de la Monte Irvin, pentru găsirea podoabei lui ? Ei bine, poftim ! şi-i repezi un picior in spate.

Kerry îşi urmă calea dus pe gînduri. După vreo cincisprezece paşi de luptă cu întunericul, se izbi de un om. La lumina lanternei recunoscu chipul lui Coombes.

— Nu mai rînji atît, că o să ţi se întindă gura dincolo de urechi, zise morocănos Kerry. Ai ceva de raportat ?

— Sin Sin Wa s-a culcat acum un ceas.

— A fost cineva la el ?

— Nimeni.

— Unde e scara ?

— Uite-o.

Cercetările făcute în casa chinezului nu dovediseră nimic care să conducă la ideea că acolo se fumase vreodată opiu. Uşa care comunica cu clădirea învecinată, după cum o descrisese Molly Gretna, nu fusese găsită. Deci, Sin Sin Wa nu putea fi arestat.

Din informaţiile culese, Kerry aflase că patru clădiri din aceeaşi stradă — printre ele şi aceea locuilă de Sin Sin Wa — aparţineau unuia Iacobs, aflat în străinătate. Chiriile le încasa un samsar şi le expedia la San Francisco. Dintr-un motiv necunoscut,

Iacobs cerea pentru clădirea învecinată cu a lui Sin Sin Wa un preţ mult prea mare în raport cu locuinţa. De aceea rămăsese neînchiriată ani de zile. Toate geamurile erau sparte, iar ferestrele şi uşa bătute în cuie.

După părerea lui Kerry, faptul că proprietarul „Casei celor o sută de fericiri" se numea Iacobs şi pe chiriaşul apartamentului societăţii de ţigări cubaneze din Old Bond Street îl chema Isaaks, putea să fie o simplă coincidenţă. Totuşi lucrul era, într-o oarecare măsură, ciudat. De aceea se hotărîse să facă o minuţioasă cercetare a acestei clădiri.

Folosind scara adusă de sergentul Coombes trecu zidul şi sări în curte. înarmat cu un levier desprinse fără mult zgomot scîndurile bătute la una din ferestre.

Kerry zvîrli levierul, deschise fereastra şi pătrunse într-o odăiţă. La lumina lanternei constată că era atît de murdară, că nu putea să fi fost locuită de curînd.

Criminalistul ieşi într-un coridor, asemănător cu al locuinţei lui Sin Sin Wa. Acesta ducea la o scară. O urcă fără grabă. Descrierile Mollyei Gretna erau ispititoare şi se aştepta la un decor cu totul deosebit. Dar nu găsi decît trei încăperi goale şi murdare, cu ferestrele baricadate. Dezamăgit, puse lanterna pe marginea unei firide prăfuite şi porni înapoi pe coridorul strimt ; pe cît ştia el, coridorul ducea la o uşă secretă.

Totul arăta că locuinţa fusese de mult părăsită.

— Hm, mîrîi el, o fi avînd Sin Sin Wa numai un ochi, dar e al dracului de deştept !

Un zgomot uşor il făcu să ridice privirea spre tavanul înnegrit, observă că lucarna de deasupra capului său se mişcă încet. Stinse lanterna şi trecu tiptil în camera alăturată. Cineva ridica binişor fereastra lucarnei. Ca un fulger, o rază de lumină străbătu

întunericul şi se prelinse pe podea. Licări cîtăva vreme ici-colo, apoi lumina pieri. De sus, cineva pătrunse în cameră prin lucarnă.

Paşi uşori se auziră înaintînd spre uşa camerei. Kerry aşteptă nemişcat în spatele uşii. Necunoscutul lumină odaia. Se oprise în prag şi numai uşa îl despărţea de Kerry, aflat în dosul ei, cu respiraţia oprită. Intrusul trecu pragul cu revolverul în mină.

Deodată, Kerry se însufleţi. Se lăsă pe spate si zvîrli cu o lovitură de picior arma din mîna necunoscutului. Se auzi un ţipăt de durere şi revolverul căzu cu zgomot la pămînt. Se auzi o împuşcătură. Kerry se aruncă pe podea. Nu-şi închipuise că necunoscutul avea două revolvere. Comisarul rămase întins pe o parte, cu un genunchi ridicat, cu braţul adus peste faţă.

Ocolind prevăzător lumina, necunoscutul veni mai aproape şi încercă să vadă faţa celui căzut ; Kerry nu mişca. Celălalt îngenunchie şi se aplecă peste el. Fulgerător, ca un laţ, stingă lui Kerry se încolăci în jurul gîtului celuilalt, iar dreapta lovi năprasnic la bărbie. Omul gemu înăbuşit şi căzu peste Kerry. Criminalistul se trase icnind de sub el.

La lumina lanternei văzu un chip murdar, neras, negricios numai pe alocurea. Era îmbrăcat ca un fochist, dar ciudat, în picioare avea pantofi noi, cu tălpi din crep. Kerry „aresta" revolverele necunoscutului şi-i inspecta buzunarele. în buzunarul de la piept găsi bancnote şi mai multe cărţi de vizită. Pe toate scria : „Lord Wrcxborough", iar sub nume trona un „719".

— Sfinte Dumnezeule, făcu Kerry, ăsta e delegatul Ministerului de Interne !

Respiraţia gîfîitoare a necunoscutului încetă şi acesta întinse o mînă murdară lui Kerry.

— Bine că ai vorbit, domnule comisar. Tocmai mă pregăteam să-ţi aplic o figură de jiu-jiţu.

Kerry apucă mîna întinsă a necunoscutului 719. Se ridică zîmbind. Răsunară paşi pe scară. Coombes auzise detunătura.

— Domnule, rînji Kerry, dacă vei avea vreodată nevoie de o mărturie că te pricepi la astfel de comedii, apoi adresează-te mie. N-am crezut că „The Big Seton" e şi maestru în arta deghizării. Felicitări !

15. CE POVESTEŞTE 719

Aşezaţi pe cîte o ladă de ceai, în încăperea din spatele locuinţei lui Sin Sin Wa, Seton şi Kerry aveau un mic colocviu.

—- Acum, domnule Seton, după ce am dat cărţile pe faţă, trebuie să recunoşti că avem încă multe să ne spunem. Pe cît se pare, ai abordat afacerea încă din seara crimei. Aşa e ?

— Da. O întîmplare — descoperirea unei ţigări de opiu în camera lui Gray — m-a făcut să-mi dau seama că rechemarea mea din Orient e legată de traficul de stupefiante. Şi, prin asociere, ulterior, de misterioasa crimă din Old Bond Street.

Hotărît să lucrez incognito, m-am sfătuit cu lordul Wrexborough şi am fost recomandat autorităţilor respective sub indicativul 719. De ce „719" ? Explicaţia e simplă : G şi S iniţialele numelui meu. Ele sînt a şaptea şi a nouăsprezecea literă din alfabet — de acolo „saptesutenouăsprezece". Simplu, nu ?

Contrabanda cu stupefiante şi imposibilitatea poliţiei de a-i pune frîu, a hotărît Ministerul de Interne să-mi propună colaborarea. După cum, probabil, ştiţi, mi s-a dat împuternicire totală. în urma cercetărilor, am ajuns la aceeaşi concluzie cu a dumitale. Aşa se explică prezenţa mea în camera asta.

Faptul cel mai important, de altfel, că fereastra camerei de lucru a lui Lucien Pynes este la numai 30 de paşi de fereastra cu balamalele bine unse ale

„Companiei de ţigări cubaneze", cred că nu ţi-a scăpat nici d-tale. Am făcut aproape imediat după d-ta călătoria peste acoperişuri. In afară de asta, Pynes a fost la Buenos Aires într-o vreme cînd nu prea era blagoslovit cu bunuri pămînteşti. Vreau să-ţi sugereze că Moreno, servitorul lui, un sudamerican dubios, nu poate da lămuriri precise despre ce a făcut în seara crimei. Este de reţinut.

Nu mai încape îndoială că ne aflăm în faţa unei asociaţii puternice de traficanţi de stupefiante. Dacă Pynes n-a fost chiar conducătorul ei, era totuşi foarte interesat în afacere. Kazmah se ocupa cu desfacerea mărfii, iar importatorul era...

— Sin Sin Wa, întregi Kerry. Pungaşul ăsta chiar e mai şiret decît toţi chinezii de aici. Undeva, la nici 20 km de noi, trebuie să fie un depozit bine aprovizionat, capabil să sature întreaga Europă. Şi încă ceva. Tot acolo s-a ascuns şi Kazmah, dacă n-a fugit — şi doamna Rita Irvin, silită, bineînţeles. Dacă nu cumva a fost...

— în interesul soţului ei, n-aş vrea să fie aşa, domnule comisar. Abstracţie făcind de misterul din jurul lui Kazmah, există două fapte ciudate : întîi că Moreno — fără doar si poate complice •—• a rămas pe loc ; al doilea, că nici Sin Sin Wa nu s-a gîndit s-o şteargă din oraş. înţelegi d-ta ce înseamnă asta ? Amîndoi sînt aici ca să-l acopere pe Kazmah, personajul principal. Atî-ta vreme cît Kazmah şi Rita Irvin se află în afara razei noastre de acţiune, nu putem pune mîna pe Moreno şi pe chinez. în orice caz, trebuie să ne asigurăm că Lola Sin face trafic de stupefiante.

— Pentru asta ar trebui să avem martori, spuse Kerry posomorit. Nimeni nu vrea să compare în faţa instanţei. Nici chiar Molly Gretna.

—• Deocamdată nu trebuie să-l pierdem din ochi pe Sin Sin Wa. Bineînţeles că n-o să ne arate calea spre depozitul de stupefiante. Ar fi indicată supravegherea acostării vapoarelor la sosire sau, şi

mai bine a celor bănuiţi de contrabandă. Trebuie să aibă ei undeva pe malul apei locuri de întilnire. Poate am afla ceva.

— • Vreo şase agenţi de ai mei — spuse Kerry — şt încă din cei mai ageri, sînt trimişi să cerceteze fiecare local deocheat din lungul fluviului.

— • Atunci, cum n-avem altceva mai bun de făcut, să mergem şi noi...

— Ai dreptate, Seton. Stăm aici şi batem apa în piuă. Să pornim la drum şi să începem cu „Dougal", pe Insula Ciinilor.

16. PE INSULA CÎINILOR

Ceaţa începu să se împrăştie încetul cu încetul. O şalupă a poliţiei se desprinse de la debarcaderul din Limehouse şi porni pe apele Tamisei. Din cînd in cînd, printre crimpeiele de negură sfîşiată de vînt, luminile cheiului se răsfrîngeau peste apă, apoi totul se cufunda iar in întuneric.

Şalupa străbătea apa in curmeziş spre Insula Ciinilor. Se părea că fluviul era pustiu. Dar, deodată, vintul goni un val de ceaţă şi din întuneric se ivi conturul unui vapor uriaş. In fund se zăreau docurile din Surrey. Apoi perdeaua de negură învălui iar ambarcaţiunea. Kerry sparse tăcerea :

— „Dougal". O să debarcăm aici.

— Ce e „Dougal" ăsta ? Un bar ?

— Oficial un fel de cafenea, frecventată mai ales de docheri, dar şi de persoane dubioase.

Kerry împinse uşa. Deghizaţi, cei doi nu se deosebeau de fauna localului. Un vuiet de glasuri răguşite şi o atmosferă îngreuiată de fum de tutun şi abur de alcool îi izbi în faţă.

Localul era plin. La tejghea şedea o femeie flecară, cu braţele roşii şi muşchiuloase, sumese pînă la coate. Un irlandez lung cît o prăjină împărţea băuturile. Patronul localului era un uriaş, fost luptător de catch ; îl chema Patrik Dougal.

Kerry arunca priviri furişe în jur. Pe cînd înainta spre tejghea, se lovi de un individ voinic, prost îmbrăcat.

Comisarul se aplecă spre el şi-i şopti :

— E cineva pe-aici, Jervis ?

— Am ochit pe unul care trafica stupefiante. O să-ţi aminteşti de el că e trecut şi în raportul meu.

Pseudomuncitorul era un poliţist din Leman Street.

Jervis se uita cercetător în jur.

— Flăcăul de colo e George Martin. Nu m-aş mira să fie amestecat în vreo afacere astă seară. îl aşteaptă jos o barcă.

— O vom vedea : de unde am putea lua şi noi una ? întrebă Kerry.

— Ei, zîmbi Jervis, se găsesc mai multe. Aţi venit cu şalupa ?

— Da, dar trebuie să se întoarcă. îmi trebuie o barcă uşoară.

— Bine, domnule comisar şef, o să facem noi rost de una. Dar să nu mai pierdem vremea.

Cînd ieşiră afară, vîntul risipea ultimele urme de ceaţă. Cîteva bărci stăteau trase la mal.

— Cea din urmă e a lui George, zise Jervis.

— Ai inspectat-o? întrebă Kerry.

— Se înţelege, e „curată".

— Foarte bine, zise Kerry. Să luăm barca asta, încăpem cu toţii. Dumneata, Jervis, du-te şi spunei inspectorului White să fie gata. Rămîi apoi cu el.

Poliţistul dispăru în labirintul de dărîmături, în timp ce Kerry şi Seton vîsliră încet spre o limbă de pămînt, adăpost ideal pentru barcă.

— St ! şopti deodată Seton. Nu mişca vîslele. Am sosit tocmai la timp.

Aproape de ei, pe mal, cineva legăna o lanternă.

— Uite-l. Intre mlaştini. Face semn cuiva de pe malul celălalt.

Din întunericul nopții țîșni o lumină — o iurnină ce se agita, desprinzîndu-se deslușit în beznă Se auzi plescăitul apei ca și cînd cineva ar fi dus în mișcare o barcă. Zăriră umbra lui George Martin cum lua lopețile în mîini.

— Dacă are de gînd să treacă dincolo, la Qreenwich, apoi o să cam aibă de furcă, șopti Seton

Și, într-adevăr, barca tăia anevoie curentul în curmeziș, spre malul celălalt. îl urmăriră cu privirea o bună bucată de vreme și observară eă se străduiește să ajungă la locul de unde i se semnalizase.

Urmăritorii porniră și ei. Luptînd voinicește căci curentul era puternic, cei doi au ajuns la un cot din apropierea șantierului. Aici au ascuns barca Dar preocupați de această operație, n-au observat un chinez micuț care îi supraveghease tot timpul ap cînd ei au ajuns la mal a semnalizat cu o lanternă verde. Astfel, George Martin fusese prevenit asa că Kerry putea să-l aștepte mult și bine. în Vremea aceasta Sin Sin Wa stinsese lumina din odaia sa deculcare și nu mai dădea nici un semn de viață

în clipa cînd polițiștii și-au dat seama câ au fost trași pe sfoară și înjurau de zor, un țipăt disnerat sfîșie tăcerea nopții.

Mîna lui Seton se înfipse în umărul lui Kerry

— Doamne, Dumnezeule, ce-a fost asta ?

— Dacă nu-i o stafie, a fost o femeie, gifjj gen j-y cu glas răgușit. O femeie care a văzut moartea cît ochii.

17. MAGIE CHINEZEASCA

Sergentul Coombes, împreună cu încă trei aeenth supravegheau locuința lui Sin Sin Wa și fiecare dintre ei și-ar fi pus mîna în foc că acesta dormea bușteau. Dar chinezul e greu de păzit. Ușa casei lui ducea într-o curticică dosnică și avea balamalele foarte bine unse. Ca o umbră, chinezul se strecură

afară. Ducea cu el un sac atîrnat peste umăr. Punînd piciorul in dărîmăturile peretelui de piatră se caţără pînă în vârful zidului, de unde putea vedea DÎnă departe. Un iz de ţigară de foi îl atenţiona că un poliţist străjuia prin apropiere. Chinezul cobori de pe zid, alese dintr-o grămadă de fier vechi un drug ruginit, apoi urcindu-se iar în vîrful zidului îl zvîrli cu putere în stradă. Drugul se izbi de o bucată de tablă, sări în sus şi căzu apoi pe un morman de moloz din curtea învecinată. Poliţistul mîrîi ceva şi se duse repede într-acolo. Chinezul îl păcălise.

Cu sacul pe umăr, Sin Sin Wa se strecură prin ulicioara îngustă în umbra docurilor şi pînă a nu apuca poliţistul să se caţăre pe zid pentru a-şi da seama de pricina zgomotului, era pe partea cealaltă a canalului şi bătea încet în uşa frizeriei lui Sam Tuk. îi deschise chinezul care supraveghease poliţiştii.

— Ce mai e nou. Ah Fung ? şopti el chinezeşte.

— George Martin venea încoace vîslind, stăpîne, dar i-am făcut semne cu lanterna că poliţistul ăla roşcovan şi cu ălălalt stau la pîndă.

— George aşteaptă ?

— Da, stăpîne, şi o să aştepte dacă-i vorba de un •cîştig mai ca lumea.

Sin Sin Wa se strecură la scara pivniţei, ridică chepengul bine tăinuit şi porni pe un gang subteran către depozitul de stupefiante.

Lîngă o sobă de petrol, într-un fotoliu de trestie, stătea aciuat Sam Tuk, patronul frizeriei. Căpăţîna lui cheală atîrna într-o parte, în aşa fel încît ochelarii lui mari cu rame de corn păreau un 8 pus pe lat. Nu schimbară nici un fel de salut. Sin Sin Wa desfăcu sacul şi scoase din el o colivie.

— Allo, allo, ţipă ca-n vis pasărea dinăuntru. Spion poliţienesc ! Repede ! Ei, Sin Sin Wa.

— • Vino-ncoa, Tling a Ling ! o ademeni chinezul cu glasul său mlădios.

Fără să arunce vreo privire spre moşneagul din fotoliu, Sin Sin Wa deschise o uşă şi pătrunse într-o încăpere mobilată cu obiecte provenite din „Casa celor o sută de fericiri".

tntr-un colţ, pe un pat, zăcea nemişcată o femeie păzită de Lola Sin. Era Rita Irvin.

— A, ai venit, în sfîrşit ? zise ea într-o chinezească perfectă.

Sin Sin Wa rînji cu rînjetul lui obişnuit.

— Vulpea bătrînă e supravegheată. Dar ochii lor sînt aidoma cu ai şobolanului.

— Poate că sînt mai şireţi decît îi crezi tu. Eşti sigur că nu i-ai adus după tine ?

— Melcul nu poate urmări şoimul şi privirea liliacului nu-i poate zări zborul.

— Al mai deştept om din Buenos Aires ! cîrîi cioara.

Lola făcu un gest de silă. întrebă :

— Mi-ai adus hîrtiile ?

— Da ! Te voi îmbarca pe „Mahratta". Ţi-am cumpărat un loc de stewardesă.

— Şi Juan ?

— Dacă dispari tu, ce se poate dovedi împotriva lui ?

Femeia arătă spre un colţ al camerei. Sin Sin Wa se apropie nepăsător de pat. Cu mîinile împreunate în mînecile largi ale hainei se uită lung la Rita Irvin.

— Da, da, e ispititoare ! murmură chinezul. Dar femeile sînt ca ouăle de şarpe. Nebun e cine le încălzeşte la sîn. E frumoasă ! mai spuse o dată Sin Sin Wa.

— Frumoasă ? O păpuşă fără sînge şi puteri, asta e.

— Da, da, dar aşa cum e, a descoperit taina lui Kazmah şi pe Lucien 1-a...

— Aşa e, hoaţă şi ucigaşă !

Degetele Lolei, pline de inele se întinseră ca niște-gheare deasupra femeii adormite.

— Aș vrea s-o gîtui cu mîinile mele, dar...

— Nu trebuie să se găsească urme de omor cînd va fi pescuit cadavrul.

— Spion polițienesc ! Luați seama ! cîrîi cioara.

Turbată de furie, femeia se uită cu ură la pasărea aceea chioară.

— De ce-ai mai adus și cobea asta aici ? Crezi că> și așa nu ne atîrnă viața de un fir de păr ?

18. KERRY SE AGITĂ ȘI LOLA VISEAZĂ

Pcter Kerry era decepționat O armată de polițiști' cotrobăise zona suspectă. Nu scăpase nici o casă, prăvălie, șantier și, după cum credea Kerry, nici pivniță de pe malul Limehouse-ului, pînă la docurL dar totul fusese zadarnic.

Pentru întîia oară, de cînd își putea aduce Kerry aminte, zîmbetul de pe buzele sergentului Coombes-pierise la știrea că Sin Sin Wa dispăruse în chip misterios. Iar Rita Irvin parcă intrase în pămînt.

Pe comisarul șef îl cuprinsese un fel de frică superstițioasă de chiorul ăsta ciudat. Ca să poată cineva transforma o turnătorie de opiu — ca aceea descrisă de Molly Gretna — într-un timp atît de scurt, într-o locuință părăsită și murdară, era de necrezut, totuși nu imposibil. își dăduse imediat seama că instalația aceea luxoasă nu era greu de îndepărtat și că în realitate nu servea decît să acopere murdăria de dedesubt. Dispariția ușii secrete dintre cele două clădiri era o enigmă și mai greu de dezlegat. Fără îndoială, își zise Kerry, mobilierul „Casei celor o sută de fericiri" fusese transportat la depozitul secret în care se aciuase acum toată asociația

Kazmah. Dar ca o făptură să dispară, ca prin minune, dintr-o casă cu şase camere înconjurată de poliţişti, asta întrecea tot ce mintea omenească îşi putea închipui.

— De la primăria din Brixton — • undo îl depusese ipe Juan Moreno în arestul preventiv — Kerry luă un taxi şi porni spre Princes Gate. Maşina străbătea în goană străzile populate. Agitaţia pietonilor nu-1 trezi pe Kerry din gînduri. Deodată tresări. Zărise într-un automobil mic, de două locuri, pe Seton împreună cu Margaret Halley.

— Unde se mai duce şi ăsta ? se întrebă comisarul.

Seton se ducea şi el la Brixton. Aflase de arestarea lui Moreno şi vroia să-1 interogheze. Iniţiativa se va dovedi fără rezultat, căci sudamericanul nu s-a sinchisit nici de făgăduieli şi nici de ameninţări.

Pe cînd Kerry se îndrepta spre locuinţa lui Irvin, Sin Sin Wa stătea în ascunzătoarea subterană, înaintea sobei şi-.şi curăţa idolul poleit. Fredona un cîntec monoton, din patria lui îndepărtată, iar pasărea de pe umăr urmărea cu ochiul ei întunecat mişcările degetelor galbene. De partea cealaltă a so-'bei stătea ghemuit bătrînul Sam Tuk, clătinînd la intervale capul lui chel. Uşa care ducea la încăperea din fund era întredeschisă şi prin ea străbătea lumina roşiatică a veiozei. Lola, după ce fumase cîteva •pipe cu opiu, aiura cu glas răguşit. Cuprinsă de ameţeală, vorbea cu iubitul ei mort:

— Ce ţi s-a întîmplat Lucy ? Parcă nu mai eşti ca înainte. Eşti putred de bogat şi acum vrei să te faci om cinstit, aşa e ?... Şi, totuşi, Lucy, era o vreme cind mă găseai frumoasă. Pentru „La belle Lola" ţi-ai fi jertfit mîndria ta de englez. Hohoti încet... De n-ar fi fost Lola ta, nu scăpai tu cu viaţă din Buenos Aires. Ţi-ai jertfit mîndria şi n-ai întrebat de unde am luat cei zece mii de dolari ca să-ţi salvez onoarea cînd ai pierdut la Casino...

Tăcu, ca şi cînd ar fi ascultat răspunsul mortului/. Apoi murmură iar :

— Nu, iubitul meu, nu-ţi fac nici o imputare. M-ai răsplătit înmiit şi Sin Sin Wa, pişicherul ăsta bătrîn, înoată în bani. El este regele opiului...

19. ÎN SPATELE VALULUI

Deşteptarea Ritei Irvin n-a fost, propriu-zis, o deşteptare ; n-a fost nici măcar o vinturare a vălului care o despărţea de lume, ci o senzaţie nelămurită fă există un astfel de văl şi că în spatele lui ar mai fi ceva.

Ca pe vremea inchiziţiei, cînd victimele aveau înaintea ochilor, fie că erau treze sau adormite, instrumentele de tortură, tot astfel se perindau pe dinaintea creierului ei chinuit şi semiconştient impresiile nopţii care o despărţiseră de ceilalţi oameni. Se simţea la hotarul nebuniei.

Ce groază nebună simţise la atingerea mîinilor omului din scaunul de abanos ! Degetele acelea lungi, şi subţiri, de culoarea fildeşului învechit, reci, ţepene, fără viaţă la pipăit, asemenea unui mort !

Acum se derula o altă dramă a chinurilor ei, ura amestec de realitate şi închipuire într-un amalgam' haotic.

în juru-i era un întuneric de nepătruns. Cînd s-a dat înapoi îngrodtă din faţa făpturii sinistre din. fotoliul de abanos, a răcnit de spaimă şi scîrbă. Simţea cum mintea i se rătăceşte, se cufundă in întuneric ; a pipăit in iuru-i, căutînd un sprijin şi s-a năruit la pămînt.

Un glas omenesc a trezit-o la viaţă. Cineva, în întuneric, a îngenunchiat lingă ea, i-a sprijinit trupui şi i-a vorbit stăruitor şi deznădăjduit...

— Rita... Rita mea dragă, ee ţi-au făcut ? Vorbeşte ! Am vroit numai scăparea ta, copila mea dragă !

Rita recunoscu în cel ce-i vorbise pe Lucien Pynes, pe omul de lume, rece şi blazat.

Tremurînd toată, văzu o încăpere mititică, pătrată, slab luminată, în care se desluşea fotoliul lui Kazmah. Se trase înapoi înspăimîntată.

— Nu-ţi fie frică, nu o să ţi se intîmple nimic, o linişti însoţitorul ei.

Lnpinse uşa şi lumina scăzută ce venea prin deschizătura din spatele scaunului pătrunse blînd în cameră. Lucien şopti într-o limbă străină, care părea să fie spaniolă, fraze repezi şi scurte. îi răspunse un potop de cuvinte, în aceeaşi limbă.

Apoi se auzi un urlet de mînie, un gîfîit ca dc om ieşit din minţi. Rita se simţi cuprinsă de un leşin binefăcător. Se clătină. O apariţie — cu ochii sclipind sălbatic — se năpusti asupra ei. Lama unui cuţit străfulgera prin aer.

Ca să înlăture lovitura, Pynes ar fi trebuit să se desfacă de încleştarea Ritei. Dar el ^e aruncă pavăză înaintea ei. Şi Rita văzu cum pumnalul se înfige în umărul bărbatului...

în întunericul căscat în juru-i i se păru că se află într-un vîrtej. Sunete puternice de clopot o asurzeau, degete aspre îi sfîşiau hainele de pe trup, se înfigeau cu furie în părul ei. Plutise pe apă, o tîriseră prin ganguri nesfirşite pline de chipuri galbene, încremenite, de chinezi. Ochi tăiaţi în migdală se aplecau lucind ameninţători asupra ei ; pumnale sclipitoare tăiau vijîind aerul. înaintea ei stătea ca o pavăză Lucien şi toate pumnalele pătrundeau în carnea trupului lui. Rita ar fi vrut să ţipe, dar nici un sunet nu ieşea de pe buzele ei. Apoi totul în juru-i se cufundă în beznă.

Un chinez se aplecă deasupra ei, cu mîinile ascunse în mînecile halatului. Rînjea, dar nu duşmănos. Semăna cu Sin Sin Wa, numai că avea doi," ochi.

Rita se pomeni pe un pat murdar într-o încăpere îmbîcsită cu fum de opiu. Pe masa de lingă ea erau nişte rămăşiţe de mîncare. Zadarnic se trudea să-şi amintească dacă mîncase sau nu.

Ceva metalic sclipise înaintea ochilor ei, urmat de o durere pătrunzătoare. Rita crezu că e un pumnal şi scoase un răcnet grozav. In realitate, era acul unei seringi. Avea să adoarmă.

Cînd s-a trezit, Rita a văzut-o pe Lola Sin aşezată pe divanul din colţul încăperii, cufundată într-un morman de perne multicolore. Lîngă ea, pipa ce-i alunecase din mînă. Chipul ei răsfnngea extazul unei senzaţii de fericire mistică.

în colţul celălalt al divanului, cu privirea aţintită asupra ei, se afla Kazmah...

20. SAM TUK SE MIŞCĂ

Cartierul chinezesc era supravegheat ca niciodată. Scotland Yard-ul pusese la dispoziţia lui Kerry toţi agenţii disponibili.

Comisarul Kerry înainta în cartierul Limehouse pe o stradă îngustă, paralelă cu Tamisa. Sub braţ ducea un căţeluş înfuriat : era căţelupul Ritei Irvin. îi sugerase cineva că o lighioană ca asta, ce îşi iubeşte stăpîna, poate fi un bun cîine poliţist. De trei ori încercase javra să-l muşte de mînă. Cînd comisarul păşi pe un podeţ, ciinele mai făcu o încercare şi reuşi să-şi înfigă colţii în mîna lui. Blestemînd, criminalistul îl scăpă din braţe.

— Du-te dracului, javră ! zise el înfuriat.

După ce fugi puţin, căţelul se opri, scheunînd şi adulmecînd, în faţa unei prăvălii, pe a cărei firmă scria : „Sam Tuk — frizer". Ochii lui negri ca •smoala arătau spaima şi păreau că se roagă de ceva.

însufleţit de nădejdi noi, Kerry păşi în prăvălia pe care o mai inspectase în zori. Căţelupul alergă

spre pivnița de cărbuni. Acolo, polițistul l-a surprins pe Ah Fung căutînd să împrăștie praf de cărbuni într-un anumit loc. Ciinele începu să scormonească locul. Kerry îl apucă pe băiat de guler.

— Ce ascunzi acolo ?

Ochii prelungi ai chinezului il priveau cu supunere, dar el nu părea dispus să răspundă. în vremea asta, pechinezul Ritei, scormonind, reuși să dea la iveală o placă de beton, prevăzută cu un belciug. Probabil, o intrare secretă. Kerry repetă întrebarea :

— Ce ascunzi ?... Deschide !...

Slăbit puțin din strinsoare, Ah Fung profită și o zbughi. Gestul lui fu sancționat pe loc. Kerry plonja ca la rugby, iar pumnul i se opri in falca chinezului. Acesta căzu pe spate ; era „anesteziat" pentru o bună bucată de vreme. îl percheziționa, „eonfiscindu-i" un stilet și un inel cu chei.

Comisarul șef trase de belciug și ridică placa. Se ivi o deschizătură îngustă, de unde pornea în jos o scară de lemn. Coborî treptele și pătrunse într-un tunel scund căptușit cu scînduri — un fel de transee — făcut cu mare dibăcie de Sin Sin Wa. Aplecat de mijloc, Kerry merse in lungul tunelului pînă ce ajunse înaintea unei uși masive. Cind o deschise eu una din chei, broasca, bine unsă, nu scîrțîi de fel. Deși Kerry se ferise să facă zgomot, Sin Sin Wa il simțise. Așa se explică de ce nu-l găsi in cameră decît pe Sam Tuk. La intrarea comisarului, aoesta nu clinti. Cu mîinile in mînecile hainei, aplecat înainte, părea o statuie.

— Ascultă, mumie bătrină, ce ați ars aici ? zise Kerry apucindu-l de umeri.

Sam Tuk dădu din cap, dar nu răspunse.

Un morman de cenușă albă se deslușea bine pe cărbunii aprinși.

— Ați înlăturat dovezile, ai ? Pute a opiu și a alte otrăvuri. Unde e banda de tilhari ?

Sam Tuk clătina mereu capul şi cînd poliţistul îi dădu drumul, căzu iar în scaun şi rămase nemişcat.

Cu privirea întunecată, Kerry se uită la făptura ghemuită în scaun. Ceva ii atrăsese atenţia. Jos, la picioarele bătrînului, aşezate ca nişte cărămizi, erau un mare număr de săculeţi din hîrtie cerată. O idee il fulgeră : opiu ! Aici era depozitul traficanţilor ! Se aplecă spre săculeţi. Brusc, cu o mişcare fulgerătoare, de nebănuit pentru un bătrin, Sam Tuk scoase din sîn un baston scurt de cauciuc şi-l lovi pe comisar în moalele capului. Acesta se prăbu*i la pămînt. Sam Tuk căzu şi el pe spate, în scaun.

Poliţa dulapului din apropierea uşii despărţitoare se mişcă fără zgomot intr-o parte şi Sin Sin Wa apăru. Ţinea mîinile în mînecile largi ale hainei ; pe faţa lui galbenă, ciuruită de vărsat, înflorise un zîmbet.

— Bine-ai făcut ! zise el în limba melodioasă a strămoşilor. Bine ai făcut, bătrînule cu ţeasta cheală şi plină de înţelepciune. Cîinii s-apropie, dar vulpea bătrînă veghează.

In timp ce comisarul şef Kerry intra in frizeria lui Sam Tuk, lordul Wrexborough primea în audienţă pe Greville Seton, însoţit de Quentin Gray.

— Aşadar, după părerea d-tale, zise lordul cu părul ca argintul, între poliţie şi contrabandiştii de stupefiante n-ar exista nici un fel de legătură ?

— Asta e părerea mea, excelenţă. Negoţul cu stupefiante a fost monopolizat încetul cu încetul de un grup financiar. Kazmah şi tovarăşii lui făceau parte din asociaţie.

— Aşa ? Eănuieşti cumva că banda împreună cu Kazmah sînt ascunşi in preajma şantierelor ? Şi eşti de părere că Sin Sin Wa este capul organizaţiei ?

— Probabil că Pynes a fost în realitate conducătorul întreprinderii ; dar Sin Sin Wa era însărcinat cu executarea distribuției. Avind in vedere aparența lui exterioară, prin care poate fi ușor recunoscut, cu greu ne-ar putea scăpa. în ceea ce-l privește pe Kazmah, cred că nu vom mai auzi de el, fiindcă n-avem semnalmentele lui.

— Dar pașaportul lui ?

— • Asta nu e o piedică de neînlăturat.

Lordul ezită, dar pînă la urmă puse întrebarea :

— Și... doamna Irvin ?

Quentin Gray, cu fața spre fereastră, se întoarse brusc. Chipul lui de băiețandru era alb ca varul.

— • Seton, pentru Dumnezeu, spune-mi adevărul ! Crezi că...

Amuți, copleșit de simțămintele care-l stăpîneau.

— Azi dimineață trăia încă, Quentin. I-am auzit glasul din depărtare. Fii încredințat că nu i se va face nici un rău. Mai mult nu-ți pot spune...

21. CÎNTECUL LUI SIN SIN WA

Trezită de Sin Sin Wa din visarea provocată de opiu, Lola intră în încăperea cu acrul înăbușitor. Privirea ii era tulbure, iar părul îi atîrna în șuvițe încîlcite pe frunte.

— Trezește-te, femeie ! ii zise chinezul, cu glas melodios.

Lola îi răspunse cu o privire disprețuitoare, apoi se uită Ia Kerry întins pe podea, înaintea sobei. Acesta era lucid, dar in imposibilitate de a se mișca. Lovitura fusese aplicată artistic.

In ochii lui Sin Sin Wa luci o sclipire ciudată, dar nu se clinti din loc. Sam Tuk rămase și el nemișcat. Lola însă, zăpăcită încă de drog, ridică în sus

kimonoul, scoase un pumnal dintr-o teacă prinsă de pulpă şi se ghemui ca o panteră gata să se repeadă la comisar. Sin Sin Wa o apucă de mînă.

— Femeie mărginită, de cînd crezi tu că poate rămine o crimă nepedepsită in Londra ? o întrebă el in limba guturală a strămoşilor.

Lola se retrase infuriată.

— Maimuţă galbenă ! gifii ea răguşit. Unul mai mult ori mai puţin...

— Unul ? Sin Sin Wa aruncă o privire ciudată asupra comisarului.

— Sînt aici, înţelegi ? Am căzut în cursă.

— Nu, o contrazise chinezul. Asta a venit singur. Urmă apoi in englezeasca lui schimonosită : Ai vlea să-l in junghii ?

Fără să-şi dea seama, Lola începuse şi ea să vorbească englezeşte :

— Te-ai sătulat să mai mînueşti pumnalul ? Şi se flumos l-ai tlimis pe ăla cu el pe lumea cealaltă !

Femeia rise brusc şi-şi lăsă capul pe spate.

— Cine zice asta ? Rita, păpuşa aia blondă e de vi'iă. Ţi-am mai spus-o de atitea ori. Ea l-a ucis.

— Aşa mi-ai spus tu. Dar Sin Sin Wa nu te clede. Doamna Lola l-a omolît. Nu mă mai contlazice. Te ştiu eu în stale de olice.

— Să-ţi spun ceva, tontule, zise ea cu glas adînc şi aspru. Cu tine, maimuţă galbenă, am încheiat-o, şi pentru totdeauna. Aşa e, l-am pedepsit pe Lucy — eu, cu mina mea ! Al meu era pînă a nu mi-l înstrăina femeia asta cu faţa albă şi obrajii trandafirii. Apoi, arătind spre Kerry : Leagă-l şi lasă-l să doarmă. Şi, acum, ascultă ce-ţi spun : între noi totul s-a terminat. Căile noastre se despart. O să mă stabilesc la New-York pînă voi putea pleca nestingherită la Buenos Aires.

— Al mai deştept om din Buenos Aires, cîrîi cioara.

Lola, acum cu mintea limpede, aruncă chinezului o privire fulgerătoare.

— In definitiv, ce s-a intimplat ? Cum a ajuns omul ăsta aici ?

— L-a adus cățelușul, spuse chinezul. I-a dat lui Ah Fung una in cap și a coborît aici.

— Mai puțină vorbă și mai multă treabă. Leagă-l, și dacă ai chef de flecărit, flecărește in chinezește.

Sin Sin Wa ascunse miinile in mînecile hainei și-si tîrși picioarele spre ușa secretă.

— Numai glaiuî ne deosebește de animale, 'opti cl blînd.

In camera din spate cotrobăi într-o grămadă de vechituri și scoase o fringhie lungă și subțire. îl legă pe comisar fedeleș și ii puse un căluș în gură.

în vreme ce chinezul îl „ambala", Kerry gindea : De ce căutase chinezul s-o atîțe pe Lola ? Ca să se trădeze ? Ca să iasă Moreno teafăr din afacere ? Ca să dovedească nevinovăția Ritei Irvin ? Sau ca să-și scape pielea lui ? O problemă chinuitoare. Apoi, unde era Kazmah ?

22. ȘANTIERUL PĂRĂSIT

Regiunea suspectă a Limchouse-ului era împresurată ca o cetate. Seton se informase la diferiți agenți, dar nici unul nu mai știa nimic de comisarul șef Kerry. Hotărî să pornească pe urmele comisarului. Străbătu ulițele strimte din împrejurimile docului, trecu peste o punte și se opri la o poartă ruinată a unui șantier părăsit. Fără să știe, apucase pe drumul luat de Sin Sin Wa. Privirea lui ageră căuta să descopere taina locurilor sinistre din jur.

Undeva, pe aproape, scheuna un cățel. Seton aflase în Leman Street că Kerry luase pechinezul Ritei, în speranța că se va ajuta cu el la descoperirea dispă-

rutei. La lumina lanternei observă căţeluşul. Scheuna şi riciia duşumeaua murdară.

Seton înţelese că nu-i timp de pierdut. Stinse lumina, se lungi lingă ciine şi puse urechea la pământ. în minte ii stăruia gindul că poliţistul căzuse în miinile traficanţilor, dar că, probabil, după multe peripeţii, scăpase. Ce se găsea sub şantier ? Ţinîndu-şi respiraţia se trudea să prindă vreun zgomot suspect. Dar nu se auzea nimic.

Nu-şi putea explica atitudinea cîinelui. Cercetă centimetru cu centimetru clădirea şi se încredinţa că nu poate fi vorba de o ascunzătoare. Şi totuşi purtarea pechinezului nu avea altă explicaţie.

Deodată, avu impresia, poate sub stăpînirea ideii fixe că aici trebuie să fie cheia enigmei, că e supravegheat. Se ridică brusc, părîndu-i-se c-a auzit un ţipăt înăbuşit. Se hotărî să cerceteze încă odată clădirea şi să o ţină sub o strictă supraveghere.

23. COADA POATE FI ŞI ŞTREANG

Camera din fund, îmbicsită de fum, zăcea în întuneric. Gemete slabe se auzeau din colţul odăii.

După ce îl legase pe comisar. Sin Sin Wa îl tirîse într-o încăpere dosnică. Aici, Kerry trăgea deznădăjduit de legăturile ce îl imobilizau. Dar fără speranţă. Chinezul era artist în ,,împachetări". Pe comisar îl mai chinuia şi întrebarea : cine zăcea pe divanul din spatele lui ?

O ceartă a perechii de dincolo îl făcu atent.

— Leagă-i jivinei ciocul, n-auzi ? Mă calcă pe nervi.

— Tlebui ' să voibească şi Tling a Ling cîteodată.

— Allo, aiio ! cîrîi pasărea. Al mai deştept — deştept om...

— Culcă-te. Tling a Ling. Nevesticăi nu-i place pălăvrăgeala ta.

Sin Sin Wa nu mai luă în seamă protestele Lolei şi trecu cu o lanternă in camera din fund. Puse lanterna pe măsuţa arabă care împodobise mai înainte buduarul din „Casa celor o sută de fericiri". Apoi, cu mîinile in minecile largi ale hainei se uită, după o privire fugară aruncată lui Kerry, la femeia ce gemea în patul din colţ.

— Se se, tot n-ai mulit, dlaga mea ? Dai plea te-ai lăcomit la „zăpadă albă", hoi, noi. Femeia aia lea a vlut să te omoale, dai Sin Sin Wa n-a vlut să moli aşa de culind. Asta nu e bine, Lo !

— Grăbeşte-te, idiotule ! se auzi glasul răguşit al Lolei. Peste zece minute trebuie să dea Ah Fung semnalul. Nu şi-a dat încă sufletul păpu?ica ?

— Nu de tot. răspunse Sin Sin Wa.

Deodată, Kerry auzi lătratul pechinezului. Inima îi tresări. Cineva era pe urmele lui. Iarăşi se auzi lătratul şi cioara ii răspunse ţipînd strident :

— Allo, allo ! Spion poliţienesc !

Lola, ţipă isteric. Apoi se auziră ciriiturile ciorii, urmate de o bufnitură.

Atras de zgomot, Sin Sin Wa pătrunse în încăpere, în mijloc se afla Lola. La picioarele ei, în apropierea lui Sam Tuk, se mai zbătea un morman de pene negre. De pe buzele chinezului pieri zîmbetul.

— Draga mea Tling a Ling, se tîngui el în limba mandarinilor.

Un strop de sînge, roşu ca o boabă de rubin, se pr 'linse de pe ciocul păsării înţepenite.

Cu mîinile in şolduri, respirînd repede, Lola îl înfruntă :

— Ţi-am spus de atîtea ori că o s-o fac şi p-asta într-o zi. Uite c-am făcut-o. Poliţia e sus în şantier. Ne-a prins in cuşcă. Şi numai din vina monstrului ăsta afurisit.

— Se, se, se, şueră Sin Sin Wa şi-şi suflecă încet minecile halatului.

Femeia il măsura cu priviri dispreţuitoare. Deodată, expresia feţei i se schimbă.

— Ce ai de gînd să faci, tîmpit bătrîn ?

Sin Sin Wa tăcea. îşi adusese peste umăr coada lui asemenea unui şarpe şi o mîngiie.

Risul femeii răsuna sinistru şi ameninţător.

— • Nu cumva crezi, maimuţă galbenă, că o să mă intimidezi ?

O furie turbată ii schimonosea chipul. Băgă mina sub fustă şi apucă pumnalul. Lovi cu el de cîteva ori.

Singele ţîşni din umărul lui sting. Dar Sin Sin Wa se dovedi mai eficace. Ca o funie a călăului coada chinezului se înfăşoară în jurul gitului ei, sugrumind-o. Femeia gemu gilgîit, dădu drumul pumnalului şi amuţi.

Chinezul o ţinea la o lungime de braţ şi cînd citi pe chipul ei congestionat sfirşitul, se petrecu o minune. Ochiul lui beteag se deschise !

Cu o mişcare rapidă desfăcu de pe gitul victimei coada, dădu drumul cadavrului şi scuipă cu scîrbă. întinse apoi braţele şi îşi îndreptă privirile tulburi spre Sam Tuk.

— E bine aşa, bătrînule cu capul chel plin ele înţelepciune ? întrebă cu glas înăbuşit.

Dar bătrinul stătea ghemuit in scaun ca un idol bizar căruia i s-a adus o jertfă omenească si :ăcea. Niciodată n-avea să mai vorbească.

Ochii saşii ai lui Sin Sin Wa se umplură de lacrimi. Se îndreptă cu paşi domoli spre tejghea si desurubă soclul idolului poleit. Se întoarse apoi la cadavrul femeii şi-i scoase punga pe care o purta sub rochie, prinsă de o cingătoare de piele. Era plină de diamante. O comoară. îi trase inelele din degete, brăţările de pe miini şi celelalte giuvaeruri şi le vjri în soclul idolului de aur — tăinuitorul comorii sale.

Ridică mîinile şi-şi despleti coada. Ca şi ochiul lui fără vedere, aceasta nu era altceva decît o deghizare. Cu o foarfecă îşi reteză mustăţile lungi. Acum era de nerecunoscut.

24. KAZMAH A CĂZUT ÎN MÎINILE POLIŢIEI

Cînd George Martin sărise în barcă de pe ţărmul Surrey-ului şi pornise în josul apei, poliţiştilor li s-a părut suspect.

în apropierea treptelor de piatră, George a aşteptat cîtva timp lăsîndu-se legănat de valuri şi ţinîndu-se cît mai aproape de mal. Cu poliţia pe urma lui se îndreptă dus de fluxul apei spre Insula Clinilor.

— Bănuiesc încotro se îndreaptă dumnealui, zise la urmă sergentul Coombes. La Dougal.

Presupunerea se adeveri. George trase la scara care ducea la barul lui Dougal. Dar nu era singur.

O siluetă ca un sac marinăresc în spate urcă povîrnişul. Peste cîteva minute săriră si poliţiştii pe mal. George Martin ieşise din barcă şi alerga după tovarăşul lui.

— Repede, îşi zori oamenii Coombes, ăla e Sin Sin Wa.

Poliţiştii intrară în bar. Ca de obicei, acesta era plin. S-a procedat la legitimarea clienţilor. Printre ei se afla şi Chung Chow, marinar chinez. Cum hîrtiile lui erau in regulă, avea doi ochi teferi, n-avea coadă şi nici mustăţi, sergentul Coombes ridică din umeri. Era un marinar chinez, ca mulţi alţii.

Cam în acelaşi timp, pachebotul ,,Mahratta" ieşea în larg, spre supărarea şefului de echipaj, cu o stewardeză mai puţin. Nu se prezentase la îmbarcare.

Peste cîteva ore, un alt şef de echipaj îşi freca mîinile de mulţumire. în sfîrşit, mai reuşise să ademenească un marinar la bordul cargoului său puturos ; omul se numea Chung Chow.

Cu puţin timp înainte de a ridica ancora cargoul ce avea să-l ducă pe Sin Sin Wa (transformat în Chung Chow) în patria strămoşilor săi, Seton s-a înapoiat la şantierul singuratic, unde găsise pechinezul Ritei Irvin. Dispariţia comisarului i se părea tare misterioasă. Era convins că aici trebuie să facă cercetări. începu să scotocească toate ungherele. Deodată, auzi un glas înfundat, venit, parcă, de pe lumea cealaltă :

— Sam Tuk, frizer ! Intrarea în pivniţă !

Seton încremeni. Deşi timbrul era distorsionat, vocea nu putea fi decît a lui Kerry roşcovanul. Strigă :

— Kerry, Kerry, unde eşti ? Sînt Seton !

— într-un fel de pivniţă, sub prăvălia lui Sam Tuk ! se auzii de sub pămînt.

Răsuflînd uşurat, Seton porni la treabă.

într-un sfert de oră taina pivniţei lui Sam Tuk fu descoperită. Prăvălia era pustie, uşa ce ducea în subterană închisă, dar un drug de fier şi un topor îi veniră de hac. Seton pătrunse în subterană. Un aer imbîcsit cu miresme otrăvite îi tăie respiraţia.

Lîngă sobă stătea ghemuit şi fără viaţă un chinez bătrîn. Pe genunchi avea o cioară neînsufleţită, cu aripile întinse. La picioarele moşneagului, făcută mototol, o femeie cu chipul schimonosit de groaza morţii.

— Dulapul de lîngă uşă, răsună vocea lui Kerry. împingeţi la stînga.

Seton sări peste tejghea, împinse uşa la o parte şi pătrunse în cameră. La lumina lanternei văzu un pat murdar. Pe el zăcea o femeie cu chipul de mort. Era Rita Irvin, dar trăia.

Seton îngenunchie lingă Kerry şi începu să-l dezlege. Căluşul din gură, Kerry reuşise să-l înlăture singur. în acelaşt timp, Seton se uita uluit la chipul încremenit al unei făpturi palide, aşezat în fotoliul din spatele comisarului. Era îmbrăcat cu haine 3 mmpe, orientale. Mîinile lui subţiri de culoarea fildeşului erau întinse pe genunchi, iar pe degetul arătător avea un inel strălucitor. Capul, acoperit cu un turban alb, era de o frumuseţe uimitoare.

— Dar Kerry, Kerry, în spatele d-talc...

— N-am ochi şi la spate.

Seton atinse cu teamă degetele egipteanului. Dinspre pat se auziră gemete slabe. Rita Irvin se mişcase.

— Kerry, uite-l pe Kazmah ! Ştii cine e Kazmah ? 0 figură de ceară ! strigă Seton.

— Mii şi mii de bombe ! răcni Kerry roşcovanul uimit. Arestăm un manechin !...

25. A TRECUT UN AN

Pe terasa Grand Hotel-ului, sub o uriaşă umbrelă multicoloră, erau adunaţi cîţiva dintre eroii povestirii noastre ! Se intîlneau după scurgerea unui an de l.i evenimentele relatate.

— A trecut abia un an — zise consilierul minis-1 **MI** al Monte Irvin —, dar am impresia că ne desparte un deceniu de cele ce s-au întîmplat. Noi însă, Rita şi cu mine, nu vom uita niciodată ce aţi făcut pentru noi, încheie el, ridicind paharul spre Grewille Seton.

„The Big Seton" strînse discret mîna tinerei sale soţii, fosta doctoriţă Margaret Halley.

— Apropo, zise aceasta, am aflat astăzi o noutate privitoare la Molly Gretna. închipuiţi-vă, a fugit cu un crupier, un om însurat şi cu copii.

— Copil smintit şi nenorocit ! zise Irvin. Şi-ar fi putut orîndui mai bine viaţa.

— Aşa e, dar pentru asta i-ar fi trebuit un bărbat precum Kerry.

— Halal de aşa om ! zise Irvin entuziasmat. Afacerea Kazmah a fost triumful vieţii lui.

Cînd auzi numele lui Kazmah, Rita simţi un lior în spate.

— Nu vreţi să vorbim despre altceva ? întrebă prietena ei, bănuindu-i starea de spirit.

— De fel, răspunse Rita. Nici nu-ţi închipui cît sînt de curioasă să aflu amănuntele.

Fără să se lase rugat, Seton începu :

— Mai întîi ceva despre Lucien Pynes. în ultimii ani dinaintea morţii tatălui său, se zice că a dus o viaţă destrăbălată pe meleaguri străine şi îndepărtate, în Buenos Aires — • data exactă n-are importanţă — a cunoscut o dansatoare de varieteu cubaneză poreclită „La belle Lola", femeie de o frumuseţe răpitoare, dar. rea şi vicleană. N-aşi putea afirma cu siguranţă dacă Lucien ştia că este căsătorită, dar e cert că soţul ei, chinezul Sin Sin Wa, cunoştea legătura lor şi o încuviinţa.

Acest trio devine interesant numai din clipa cînd Lola părăseşte scena şi demarează, împreună cu soţul ei, afacerea Kazmah. Pentru asta, am procur*iS.* de la un scamator de bilei manechinul cu ajutorul căruia au excrocat credulii.

La început, contrabanda de stupefiante era independentă de Kazmah. Mai tîrziu, Sin Sin Wa, cu mintea lui rafinată, şi-a dat seama ce foloase s-ar putea trage combinindu-le aşa cum le-am cunoscut şi noi. Chinezul conducea fumătoria de opiu, trafica stupefiante şi Lola slujea de intermediară.

Cel care dădea viaţă lui Kazmah şi vorbea prin ferestruica din spatele fotoliului de abanos era Juan Moreno, fratele Lolei Sin.

Aşadar, Kazmah se „îndeletnicea" la Buenos Airres cu ghicitul. Escrocii adunau bani cu nemiluita.

Lucien Pynes venea adesea în ţară unde făcea pe milionarul risipind bani în dreapta şi-n stînga. Bănuiesc că pindea numai prilejul ca să înfiinţeze o .sucursală la Londra.

Ajungem acum la al doilea act al dramei, cînd s-a eliberat casa din Aibemark Street, închiriată imediat de Moreno, din însărcinarea lui Pynes. Moreno se dădea cînd drept Isaacs, cînd drept Jacobs, ba din cînd în cînd îşi zicea reprezentantul Companiei de ţigări „Jose-Santos".

Totul mergea strună. întreprinderea dispunea de mijloace nelimitate şi era condusă cu multă dibăcie. Sin Sin Wa luă asupra-şi resortul din Limehouse ; cumpărase acolo jumătate din terenuri şi un şantier dărăpănat ; chinezul aduse ca parte la tovărăşie traficul de stupefiante care luă din ce în ce avînt pe piaţă. Pentru iniţiaţi, intrarea la Kazmah era prin biroul de ţigări cubaneze. De acolo, Moreno putea trece cu uşurinţă în încăperea de unde dirija manechinul.

Cel de-al treilea si ultimul act al tragediei l-a constituit crima : uciderea lui Lucien Pynes, de către Lola Sin...

Atunci îşi făcu apariţia Quentin Gray. Bronzat, voios, tinărul arăta bine. Se aşează lîngă ceilalţi, eăutind să-i deranjeze cît mai puţin. Seton reluă explicaţiile :

— Ştiţi cu toţii că baronetul Lucien Pynes era un admirator al doamnei Rita Irvin. Că el te-a împins la patima stupefiantelor, zise el către Rita — nu poţi nega nici dumneata. Totuşi — foarte interesant şi accentuez acest lucru — el s-a străduit mai tîrziu să te rupă de viciu.

Exista însă o piedică : Lola Sin. Cunoscînd pasiunea baronetului pentru dumneata, Lola căuta să te distrugă. în acelaşi timp, a urmărit atragerea lui Grav în cercul vicioşilor, pentru că, o să vi se pară ciudat, nutrea sentimente vinovate faţă de tînărul nostru prieten !

în seara crimei nimic n-a fost premeditat. A acționat doar gelozia oarbă a unei femei cu mintea tulburată de droguri. Cind doamna Irvin a descoperit secretul manechinului și aproape și-a pierdut cunoștința, Lola Sin a făcut, pur și simplu, o criză de nebunie, văzînd-o în brațele lui Lucien Pynes. Atunci a scos pumnalul și a lovit. A fost începutul sfârșitului. Ce a urmat știți. Poliția a desființat organizația criminală, dar, „regele opiului", Sin Sin Wa, a dispărut. Probabil vom mai auzi de el.

S F I R Ș I T

Tiparul executat sub comanda nr. 304
la I.P. „Filaret", str. Fabrica de chibrituri
nr. 9—11, București
România

LEI 35

Burton smuci draperia. Aceasta acoperea un perete de lemn cu o deschizătură la mijloc, care se închidea printr-o ușă ce se trăgea la o parte. În spatele peretelui se afla o adîncitură ce ascundea un fotoliu de abanos...

– Nu vă atingeți de nimic, pînă nu vin eu ! se auzi glasul comisarului Witeleaf.

Încăperea strîmtă se umplu de oameni cu chipurile îngălbenite de spaimă. Lungit pe parchet, între fotoliu și ușă, zăcea un bărbat cu brațele întinse lateral și cu ochii larg deschiși, ațintiți în tavan...

– Îl vezi, Seton ? gemu Gray, alb ca varul. E Lucien Pynes.

– E mort, înjunghiat, constată comisarul.

EMOȚII, PERIPEȚII CAPTIVANTE,
ORIZONTURI NOI

ESTE IMPOSIBIL SĂ NU FII CAPTIVAT DE:

COLECȚIA AVENTURA